

Lidérőfény

amatőr kulturális folyóirat

Brekking Nyúsz

Könyvmoly

Szépirodalom

A jövő útjai

Fantasy

Versek

Sorozatok

Könyvajánló

**Nyakonöntött
Próbagoblin
Szolgáltatóház
melléklettel!**

X. évfolyam, 4. szám, 2016. április

Tartalom

BREKING NYÚSZ

Fantorzio - új ponyvamagazin	3.
The Black Aether Podcast	3.
Solarpod podcast	3.

KÖNYVMOLY – RÖVIDEN AJÁNLUK

Atheneum – Norbert Winney: Sárkányok, farkasok és almák	4.
Szukits – Christie Golden – Warcraft: Durotan	4.
Szukits – Christie Golden – Warcraft: A kezdetek	4.
Tuan – William Gibson: Virtuálfény	4.
Tuan – Joe Abercrombie: Vervörös vidék	4.
Galaktikabolt – Megjelent a S.T.A.L.K.E.R. – Agyar	5.
Galaktikabolt – Megjelent a Lilian	5.
Galaktikabolt – Megjelent a A széttört idő legendája	5.

SZÉPIRODALOM

Kávész és Cigaretta /Seth/	6.
Szabadság /Kozma Norbert/	6.
Holdkórosok /The Economist/	7.

A JÖVŐ ÚTJAI

Matilda néni és a gremek fejedelmé /Norton/	11.
---	-----

VERSEK

Angyalszárny /Seth/	16.
Reggeli fények /kisjankó/	16.
A kép tisztá... /Alkony/	16.
Nélküled /macika/	16.
A hegedű csodás /macika/	16.

FANTASY

Glomp /JohnnySilver/	17.
----------------------------	-----

SOROZATOK

Space: 1999 – Az Alfa Holdbázis /Kapitány/	19.
--	-----

A NYAKONÖNTÖTT PRÓBAGOBLIN

SZOLGÁLTATÓHÁZ AJÁNLÁSÁVAL

A tudás ára /Czinkóczy Krisztina/	20.
---	-----

KÖNYVAJÁNLÓ

George R. R. Martin: A jégsárkány /Kapitány/	24.
--	-----



Szerkesztőségi köszöntő

Kedves Olvasó!

Bár a megjelenésünkkel már elmúlt ez a bolond április, amely a szerkesztőséggel is a bolondját járatta – ezért is késtünk megint a megjelenéssel –, azért aggodalomra semmi ok, hisz voltunk, vagyunk, leszünk! :)

A tartalom ugyan most kevesebb, mint az előző hónapokban, ám a minőségen ez nem változtat.

Úgy tűnik, hogy fellendülőben van a lapkiadás, hisz a februárban ajánlott Azilum és Black Aether mellé újabb ponyvával foglalkozó magazin társul, Fantorzio néven.

Ám nem csak olvasnivalóból, hanem a hallgatnivalóból is egyre több van. Nemrégiben ugyanis újabb két magyarországi podcast indult el, amelyet mi is a figyelmetekbe ajánlunk. Az egyik a Solarpod podcast, amely alapvetően a Naprendszerünkbeli hírekkel, érdekességekkel foglalkozik, és e sorok írások hét része van. A másik pedig a The Black Aether Podcast, amely Lovecraft világába kalauzol el minket, egyelőre egy remek bevezető résszel.

Könyvmoly rovatunk ismét gazdag mind darabszámban, mind zsánerben: fantasy, cyberpunk, sci-fi. Figyelem! Van, ami még csak előrendelhető!

Természetesen a Lidércfény műhelyében is rotyognak az üstökben a különböző ötletek. Ha minden jól megy, két hét múlva felvesszük a következő Lidércfény TV adását, amely az előzetes tervek szerint elég rendhagyó lesz. Egyelőre annyit lehet tudni, hogy a „stúdióból” kiszabadulunk a természetbe. Természetesen lesz egy főtémánk, de azt még mi sem tudjuk, milyen mértékben térünk majd el ettől, hisz a műsor részben improvizatív lesz.

Májusi számunk is készül már, és a régi lidércfényeseknek bizonyára nem lesz nagy meglepetés az ismét felbukkanó fő téma.

Addig is kellemes kikapcsolódást, jó szórákozást kívánunk áprilisi számunkhoz, és az Erő legyen veletek! :)

Jimmy Cartwright

IMPRESSZUM:

**Lidércfény amatőr kulturális folyóirat
X. évfolyam. 4. szám, 2016. április**

Kiadja a Lidércfény Online Kulturális Magazin

Borító: Keith Parkinson – Prince of mercenaries

Illusztrációk: Internet,
a Nyakonöntött Próbagoblin
Szolgáltatóház rovat háttere: Zora

Felelős és tördelőszerkesztő:
Bognár Zsolt (Jimmy Cartwright)

Tartalmi szerkesztő: Török Viktor (Kapitány)

Olvasószerkesztő: Túri András (Homoergaster)

Elérhetőségeink:

Weboldal: www.lidercfeny.hu

FlipBook: flip.lidercfeny.hu

E-mail: lidercfeny@szentesinfo.hu

Facebook: Lidércfény Online

YouTube: LidércfényHQ

Brekking Nyúsz - hírek, pályázatok innen-onnan



Fantorzio - új ponyvamagazin

FANTORZIO

www.facebook.com/fantorzio

Nem egyszerű - még ha annak is tűnik - egy magazin szerkesztése, mert nem csak abból áll a dolog, hogy naphosszat kéziratokat olvasol. Ezen kívül még számos olyan szervezési feladat vár rád, amik nagyon könnyen elveszik a kedvedet, ha nem tiszta szívből és odaadással csinálod. Ha pedig egy olyan magazin feladataid vállalod magadra, ami nyomtatásban jelenik meg és kapható lesz az újságárusoknál, akkor teljesen biztos, hogy a „hintaszékben kéziratot olvasok” elképzelés teljes egészében el is felejthető. Egy friss magazinnal egyből az értékesítők polcait megcélozni, minimum merész feladatnak mondható, de biztos vagyok benne az eddigi információk alapján, hogy a Fantorzio csapata kellőképpen felkészült és biztos háttérrel rendelkezik.

Csak egy dolog fontos, mégpedig az, hogy nagy tiszteletet érdemelnek, amiért itthon ilyen kockázatos kezdeményezésbe fogtak, és azért pedig külön figyelmet érdemelnek, mert a Black Aetherhez hasonlóan, a Fantorzio is nyíltan buzdítja az amatőr írókat.

A magazin terjedelme biztos, hogy impozáns lesz, hisz novelláknál 20.000 - 50.000 karakter az ideális terjedelem (ez a Black Aether magazinban 4,5 - 12 oldal), kisregényeknél pedig 150.000 - 200.000 karakter (Black Aetherben 35 - 48 oldal). Ehhez képest a leadási határidő (július 31.) kicsit rövidnek tűnhet, bár tapasztalatból mondom, nagyon sok amatőr és elismert írónak lapul a fiókja mélyén olyan írás, ami csak egy ilyen jellegű megjelenésre várt.

A szerkesztők első sorban klasszikus fantasy, klasszikus krimi és klasszikus horror történeteket várnak, de kiemelik, hogy fontos az egyediség és a kevert zsánerek előnyt jelentenek. Itt pedig el is értünk egy nagyon fontos dologhoz, mégpedig ahhoz, hogy a Fantorzio és a Black Aether nem ugyan azt az irányt követi, ugyan is a Black Aether magazin kifejezetten a Lovecrafti és weird történetekre koncentrál, ezt a közeget, közösséget kívánja kiszolgálni, ezért is fordul elő, hogy egy történetet vissza kell utasítanom, mert „túltolja” a horroret. A két magazin nem fogja keresztezni egymás útját.

Őszintén ajánlom, és buzdítalak, hogy ne szemérmeskedj és küld el a történetedet a Fantorzio szerkesztőinek, legyen megfelelő alapanyag, amiből a legjobb válogatást tudják összeállítani. Bár abban teljesen biztos vagyok, hogy bőségesen el lesznek látva novellákkal és kisregényekkel, mert ha még megjelenne másik 10 ilyen kezdeményezés is a piacon, az sem bírná el azt az írói kedvet és potenciált, ami Magyarországon az íróasztalok mélyén pihen.

Nagyon örülök a kezdeményezésnek. Legyen még több magazin, legyen ismét respektje a papír magazinoknak, kapjanak még több lehetőséget az amatőr írók.

Forrás: www.theblackaether.com/2016/05/07/3156/

TBA Podcast

<http://www.theblackaether.com/podcastall/>

A The Black Aether első podcast adásában, a H.P. Lovecraft és a popkultúra kapcsolatát járjuk körbe. Jó-e vagy sem az, hogy Lovecraft most nagyon előtérben van és szinte nap, mint nap összefuthat vele az ember az interneten, valamilyen formában.



Számtalan új képregénnyel, rövidfilmmel, számítógépes játékkal, novellás kötettel, regénnyel és az ezekhez tartozó végtelen mennyiségű kiegészítővel futunk össze, ha egyszerűen Lovecraftról keresnénk információt. Kétes eredetű és kivitelezésű ajándéktárgyak szorítják háttérbe azokat a termékeket, amik próbálnak hűek maradni Lovecrafthez, vagy órá és munkáira próbálják felhívni a figyelmet és nem csak egyszerűen meglovagolva a hullámot, pénzt akarnak bezsebelni, gyorsan és a lehető legnagyobb haszonnal.

Van, aki szerint ez jó, mert így legalább mindenkire eljut Lovecraft, van aki szerint pedig nem jó, mert csak többet árt mint használ. Az tény, hogy elkerülhetetlen.

A beszélgetés során szóba került Guillermo del Toro meg nem valósult Az örület hegyei filmje is, amiről ismét csak megoszlottak a vélemények, koránt sem értünk egyet mindenben. A beszélgetés lezárásaként, pedig mind a négyen elmondjuk rövid véleményünket, első élményünket a novellával kapcsolatban.

Forrás: Facebook, H. P. Lovecraft - Kerekasztal

Solarpod podcast

<https://www.facebook.com/solarpod>

A Solarpod - Hírek és érdekességek a Naprendszerből podcast egy amatőr, non-profit műsor. A műsorban elhangzó hírek, témák forrásai hitelesek. A műsor készítője nem mindentudó, nem mindenható, nem a tudományok doktora.

A Solarpodot meghallgathatod:

Soundcloud: <http://soundcloud.com/solarpod>

Tunein: <http://tunein.com/radio/Solarpod-p862444/>

Radio(.)net: <http://solarpod.radio.net>

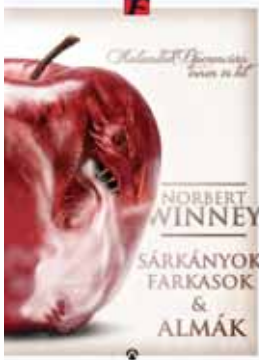


KÖNYVMOLY - röviden ajánljuk

Norbert Winney: Sárkányok, farkasok és almák

A sorozat első kötetében Vízfűtő Loson három kalandját izgulhatjuk végig.

Közhírré tétetik! Aki megmenti a királynőt a sárkánytól, elnyeri a kezét és a fele királyságot! Az árva, nincstelen kamasz is nekivág, de előtte még Fűzesújmajor rangidős boszorkányát is ki kell cseleznie.



Losont, a hivatásos kalandort Vhokográdba szólítja küldetése, s egy titokzatos boszorkány farkasemberré változtatja. Csak akkor török meg az átok, ha legyőzi a farkasok úrnőjét.

Tanofil király kérésére Loson egy üvegpecselt helyez el a Halál birodalmában. Amikor visszatér az erdőrengetegbe, nemcsak a Halál várja, hanem Hórozsa királynőt is meg kell mentenie. Athenaeum kiadó, 2016



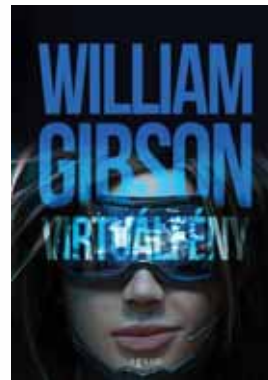
fogja határozni családjá, otthona és népe sorsát. Így kezdődik a hatalomról és önfeláldozásról szóló saga, amelyben a háborúnak sok arca van, és amelyben mindeki küzd valamiért...

A Blizzard Entertainment világhírű játéka alapján a Legendary Pictures és az Universal Pictures készítette el a 2016-ban mozikba kerülő Warcraft filmet. Ezt az epikus történetet dolgozza fel a Warcraft: A kezdetek hivatalos regényváltozata.

William Gibson: Virtuálfény

Chevette futárként rója biciklijén a jövő San Franciscójának utcáit, ez az élete. Egy nap mégis nagyot kockáztat: ellopja egy seggfej napszemüvegét. Csak akkor jön rá, hogy tettének milyen következményei vannak, amikor ezek már jócskán átívelnek felette, és alapjaiban veszélyeztetik az egész város jövőjét.

A napszemüveg visszaszerzésével egy Rydell nevű fickót bíznak meg, aki nem túl lelkes a munkáért: nem elég, hogy kiszáratva a helyi rendőrség gyilkossági csoportja is bekapcsolódik az ügybe, de egyre többször hall egy hídról és a mögötte elterülő szürke zónáról, amit különös emberek népesítenek be.



William Gibson 1993-as regénye a Híd-trilógia első része, és egyben egy új korszak kezdete: a cyberpunk teremtője a Sprawl-trilógiát követően a tömegmédiák és celebkultúrák megjelenésének előrevetítésével alkotott ismét tüéles képet a közeljövőről. A kötetet új fordításban tartja a kezében az olvasó.



Christie Golden – Warcraft: Durotan



ELŐRENDELHETŐ!



Draenor világának vad és szabad orkjai mind hosszabb telekkel és mind soványabb zsákmánnyal kénytelenek szembenézni. Különös látogató érkezik ezen a zord órán a Dér farkasok klánjához: Gul'Dan, a titokzatos vándor, aki új, vadban gazdag világot kínál az orkoknak. A törzs vezére, Durotan, élete legnehezebb döntésére kényszerül: hátrahagyhatják-e a hagyományt, a büszkeséget és az őseik földjét? Elvárhatja-e népétől, hogy vakon kövessék az ismeretlenbe?

Ez a túlélésről, mágiáról és véres harcokról szóló történet vezet el az olvasót a Universal Pictures, a Legendary Pictures és a Blizzard Entertainment hamarosan mozikba kerülő filmjéhez – a Warcraft: A kezdetekhez.

Christie Golden – Warcraft: A kezdetek

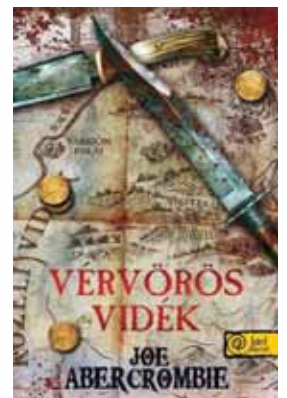
ELŐRENDELHETŐ!

Azeroth-ra, a békés birodalomra a háború réme leselkedik. Lakói félelmetes betolakodókkal kerülnek szembe: ork harcosokkal, akik menekülnek pusztuló földjükéről, hogy megszáljanak egy másikat. Mialatt mindkét fajt a megsemmisülés veszélye fenyegeti, megnyílik egy átjáró, ami összeköti a világait. Mindkét oldalon felbukkan egy hős, aki meg

Joe Abercrombie: Vervörös vidék

Déli Szende azt tervezte, hogy mosolyogva hagyja maga mögött véres múltját, most mégis kénytelen a régi módszerekhez nyúlni, hogy visszaszerezze a testvéreit. Két ökor és bátortalan mostohaapja, Bárány társaságában veszi üldözőbe a gyerekrablókat. Hamarosan kiderül, hogy Bárány maga is a véres múltja elől menekül, csak hogy a Messzi Vidéken, ahol semmiféle törvény nem érvényes, a múlt sosem marad eltemetve.

A kietlen pusztaságon át vezető útjuk során ellenségeskedésből, párbajokból és mézarlásból



is kijut, mire megérkeznek az aranylázban égő határvidékre, és a feltérképezetlen hegyek között megküzdnek a dzsinnel. És ami még rosszabb, kénytelenek szövetséget kötni Nicomo Coscával, a hírhedt zsoldosvezérrel és mihaszna jogászával, Templomossal, két olyan emberrel, akiben soha nem lenne szabad megbízniuk...

GALAKTIKABOLT

Megjelent a S.T.A.L.K.E.R. – Agyar



Megérkezett Jezsi Tumanovszkij Agyar című regénye a Metropolis Media gondozásában, a Galaktika Fantasztikus Könyvek sorozatban. A regény S.T.A.L.K.E.R.-sorozatunk legújabb darabja, melyben egy Agyar nevű stalker kalandjait izgulhatjuk végig a Zónában.

S.T.A.L.K.E.R. – Agyar

A stalker életében egyszer eljön az a pillanat, amikor már nem is tudja, miért megy a Zónába. Úgy vonzódik hozzá, mint gyermek az anyjához, mint vadállat az itatóhoz, mint virág a naphoz. Nem tudja, mit eredményez az útja, csak azt, hogy kezével rejtélyeket és szentségeket fog kiszakítani a Zóna méhéből.

Néhány év után a stalker függővé válik. Nem élhet a Zóna nélkül. Nem tud meglenni a halálos kockázat nélkül, az őt körülvevő csend nélkül, a feje fölötti bágyadt napfény nélkül. Próbáld meg fél évre bezárni a négy fal közé, és meg tapasztalhatod, milyen a stalker a Zóna nélkül.

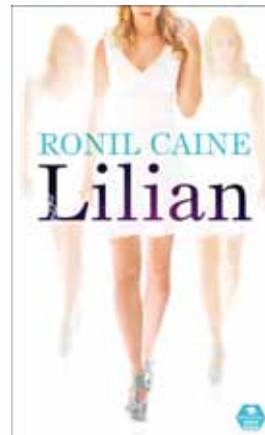
Pedig folyamatos küzdelem az élete: ki a fogát hagyja ott, ki csak valamelyik testrészét. Stalker volt, de most nyomorék, aki már nem mehet a Zónába. Végzete arra ítélte, hogy ott éljen a közelében, hallja hívását, lássa, ahogy szerencsésebb bajtársai elmennek és visszatérnek, s meghaljon a vágytól, mely már soha sem válhat valóra.

A legtöbb stalker életében eljön a végső összecsapás ideje is, amikor határoznia kell: boldogan hal meg a csatában, vagy életben marad, emberi roncsként. Ez egy nagyon fontos döntés, mindenki a saját képességei szerint hozza meg: megtáncoltatni ellenségeit egy halálos forgatagban, és egyesülni velük a Zóna időtlenségében, vagy feladni egy részt saját belső világából, és megmenteni azt, ami ezután már alig ér valamit: az életét.

Az igazi stalker megérzi, amikor eljön a végső csata ideje. És ezt mindenki másképp éli meg. De ha felfogtad, ha megragadtad, ha beléd ivódott, akkor neked már semmit sem kell elmagyarázni. Az utolsó pillanat, átítatva a csata gyönyörűségével – mi lehet ennél szebb?

Megjelent a Lilian

Megérkezett a Galaktika Start Könyvek első regénye, a Lilian. Új sorozatunkban tehetséges, főként kötetlen eddig nem rendelkező SF- (és fantasy-) szerzőket mutatunk be és indítunk el a pályán, akikben megvan az a plusz, amitől a jövő zálogai lehetnek a hazai SF-irodalomban. A Lilian című



regényében egy japán cég titkos szolgáltatásának köszönhetően lehetővé válik lemásolni bármelyik hírességet, hogy ügyfelük eltölthessen velük egy-két hetet valamelyik egzotikus nyaralóhelyen.

Lilian

Egy japán cég titkos szolgáltatást nyújt gazdag emberek számára: képesek lemásolni bármelyik hírességet, hogy ügyfelük eltölthessen velük egy-két hetet valamelyik egzotikus nyaralóhelyen. Robert Turner amerikai multimilliomos a feltörekvő színésznőt, a csodálatos szépségű Liliant rendeli meg. A másolat tökéletes, és mesterségesen elfojtott emlékekkel, boldog tudatlanságban élvezi a nyaralást a megrendelővel, mit sem sejtve arról, ki is ő valójában. A projekt azonban félresiklik. A másolat emlékei kezdenek előjönni...

Ronil Caine lenyűgöző első regénye új szintet hoz a science fiction zsánerébe egy friss, feszes és félelmetesen aktuális történettel.

Megjelent a A széttört idő legendája



Megérkezett a Galaktika Start Könyvek második regénye, A széttört idő legendája. Új sorozatunkban tehetséges SF- (és fantasy-) szerzőket mutatunk be és indítunk el a pályán, akikben megvan az a plusz, amitől a jövő zálogai lehetnek a hazai SF-irodalomban. A Libri Aranykönyves Molnár Csaba több idősíkon játszódó, izgalmas kalandregényét ajánljuk.

A széttört idő legendája

Párizs, 1463 – A Châtelet tömlöcében Villon raboskodik, halálos ítéletének végrehajtására várva...

Anglia, 1912 – Tatiana Kensington Burroughs, a Kensington-majör úrnője New York-i utazást tervez a kor legnagyobb és legmodernebb óceánjáróján, a Titanicon...

Actiumi-öböl, i. e. 31 – A Marcus Vipsanius Agrippa által vezetett hadiflotta felsorakozik, hogy megakadályozza Antonius és Cleopatra szökését Görögországból...

London, 2018 – Adam Banks antikváriustól, az SAS valamikori ezredesétől elrabolják legértékesebb kincsét, az időkristályt...

2018. június 7-én megáll az idő a Földön!

A köztes világ alakváltói, az időn kívül létező primorok azonban adnak egy utolsó esélyt néhány kiválasztottnak, hogy megfordítsák az emberiség sorsát. A tét nagy, az idő rövid: mindössze néhány órájuk van a feladat végrehajtására...

Miként kapcsolódik a történetbe az ókori Római Birodalom és Marcus Vipsanius Agrippa, a középkori Párizs és François Villon, illetve a Titanic katasztrófája? Molnár Csaba idősíkokon átívelő, pörgős, izgalmas kalandregényéből mindez kiderül.

A fenti könyvek már megrendelhetők a Galaktikabolt.hu webáruházban.

Seth

Kávé és Cigaretta

Hatalmas a kávéház, amelyben most üldögélek. Nem is gondolná az ember, mennyiféle kávét kapni itt! Van olasz, francia, jamaicai, sőt ír kávé is, amely nekem nagy kedven-cem. Hiába, no, szeretem a viszkít, és amit az ír kávé nyújt, az szinte utánozhatatlan. Nem maradhat el a cigaretta sem, az fényszeríti be a kávé aromáját, ad neki eszenciát. Unokabátyám régi álma, hogy kávéházat nyit. Az övé is biztosan ily szép lenne, mint ez a kávéház. Én merengek, csendben, halkán, elmém minden rezdülésére figyelve. Utánozhatatlan kávéházi szonok! A rádióban épp jazz zene szól, a ház elmaradhatatlan zenei kelléke. Meghozták a kávé, rágyújtok hát egy cigarettára. Két cukorral iszom általában, s tejszínhab fedi a tetejét.

Írok, írok végelethetetlenül, próbálván megfejteni az embert, az ember mikéntjeit. Ez az írás hozzád is szól, barátom, hozzád, aki megajándékozta barátságoddal akkor, amikor mindenki elfordult tőlem. Kitartó voltál, meglátogattál, amikor gyengélkedtem, sosem feledem ezt el neked. Kávézunk együtt, egy forró csésze megannyi választ ad a világ kérdéseire! Csak egy csésze csoda.

Igyunk hát az egészségünkre!

Én úgy képzeltem, író leszek, de egyelőre csak karcolgatok, igyekszem úgy tenni, mint aki író, de írónak lenni nem olyan egyszerű ám, barátom, rengeteg kitartás kell hozzá!

Nehéz lépést tartani a nagyokkal, Illyés Gyulával, Kosztolányival, Jókai Mórral, hogy egy pár hatalmas említés a magyar irodalomból! No, de mindennek a mértéke az ember, magamhoz mérten kell alkotnom! Óh, igen, nincs is csodásabb dolog, mint az alkotás! Kell hozzá az egyén s az egyediség! Manapság már nagyon nehéz egyedül alkotni, a nagyok már szinte mindent leírtak! Na, de puding próbája az evés! Igaz-e? Az írásban néha elvesztem a koherenciát, még nagyon kezdő fázisban vagyok, no de a gyakorlat teszi a mestert, igaz? Fantázia könyvön dolgozom, de van még mit csiszolgatni rajta. Hé, fiúk, elhallgatott a jazz zene, legyetek szívesek! Köszönöm.

Zene mellett jobban megy az írás. Közben iszom a kávé, s cigaretta füst borítja be a kávéházat. Hangulatos. A Jazz, lelketem gyógyítja, erőt ad.

Ilyenkor Karácsonykor különleges hatást fejt ki, szonon, igen, ez igazi szonon. Egyik barátom jut eszembe, ő is nagyon szereti a kávéházakat, ő már az írás egy mélyebb fázisában van. Fantázia regényt ír ő is, a cselekmény jól kidolgozott, a szálak összeérnek, ő afféle zseni, én még magkezdemény vagyok, de igyekszem kicsírázni! Kávé és cigaretta, az igazi művészreggeli!

Enélkül nem indulhat a nap! Igyunk hát, barátom, egy jó forró csészével!

Kozma Norbert

Szabadság

A szekrény legfelső polcán heverő táska hirtelen mozgolódni kezdett. A benne tárolt játék katonáknak úgy sikerült lepottyanniuk a padlóra, hogy földet éréskor még a táska szája is kinyílt.

- Gyerünk, kifelé! - rohant ki elsőként az ezredes, miközben a többieknek ordított. - Utánam, katonák!

A húszfős sereg követte őt, míg végül mind kijutottak a szőnyegre. Felsorakoztak, hogy végighallgassák az ezredes beszédét.

- Elérkezett hát a mi időnk! - kezdett bele mondandójába. - Tudom, hogy félték! Én is félek! De nézzetek ki oda! - Azzal az ablakra mutatott, amire mindenki odafordította a fejét.

- Látjátok azt a fát? Milyen szabad! Látjátok azt az aranyos mókust az ágon? Fel-alá futkos, amikor csak jól esik neki, senki sem zavarja.

Csendben, odafigyelve hallgatták vezérüket.

- Szabadság! Ez vár ránk, katonák! Velem vagytok?!

Először csak néhány halk válasz érkezett, de amikor újra feltette a kérdést, már felbátorodva, egy emberként kiáltották: „Igen, uram!”

Készen álltak az indulásra.

- Helyes! - mondta elégedetten az ezredes. - Nem kell tovább egymás ellen harcolnunk, testvéreim!... Nem kell tovább túrnunk. Nézzétek a tiszta levegőt, mily hívogató! Hamarosan mi is beszippanthatjuk! - A könnye, ha lett volna neki, biztosan kicsordult volna a meghatódottságtól. - Nézzétek a zöld leveleket a...

Ekkor szava elcsuklott, szemét a fára meresztette. Zavartan nézte, hogy azon egyetlen árva levél sincs, sőt, amikor job-

ban szemügyre vette, észrevette, hogy a fa teljesen kopasz, és a szél erősen csapkodja az ágait, melyek közül néhány le is tört. Még jobban meglepődött, mikor a tomboló vihar megmozgatta a villanyoszlopok vezetőkeit, vagy amikor a szitáló eső elkezdte kopogtatni az ablaküveget. Egy pillanatig nem tudott megszólalni, de végül erőt vett magán, és szembe fordult az őt már percek óta bámuló csapattal.

- Figyeljetek, katonák! - vakarta meg kobakját. - Át kel-lene ezt gondolnunk. Nagy a vihar odakint. Egyébként sem hagytuk még el soha a szobát, még a végén megfázna valamelyikünk. Nézzétek azt a csúnya fát! Haldoklik. Meg azt a szerencsétlen mókust, aki mindjárt megfagy. Hogy didereg! Biztos, hogy ezt akarjuk?

A többiek összesúgtak, bizonytalanul fürkészték a mellettük álló tekintetét.

- Idefigyeljetek, barátaim! Úgy vélem, nem olyan rossz a helyzetünk. Meg nem halhatunk a csatában, hisz csak játszanak velünk. Szerintem ez elfogadható. A táskában meg kényelmesen elférünk. És, ha ez nem lenne elég, nem messze tőlünk a tüneményes Barbie lányok fürdőruhában napoznak, amikor épp besüt a nap, vagy anélkül, amennyiben ruhátlanul felejtve teszik őket vissza a szekrényre... Szóval csak azt akarom mondani, hogy jól elvagyunk itt, és nincs gondunk semmire. Azt mondom, maradjunk! Velem vagytok, testvéreim?

Először csak néhány halk válasz érkezett, de amikor újra feltette a kérdést, már felbátorodva, egy emberként kiáltották: „Igen, uram!”

Sietve felhúzkodták a táskát a polcra, és miután elfoglalták helyeiket, behúzták a száját is.



The Economist

Holdkórosok

Feladó: kabinetiroda@miniszterelnokseg.gov.hu

Dátum: 2032.07.28.

Címzett: Holdkór Munkacsoport

Tárgy: A 2032.07.20-i ülés emlékeztetője

Tisztelt Címzettek!

Jelen levél mellékleteként megküldöm Önöknek a Holdkór Munkacsoport 2032.07.20-ai ülésének és az ott elhangzottaknak rövid, kivonatolt összefoglalóját.

Üdvözzel:

Nagy Elemér kabinetfőnök megbízásából

Kovács Alexandra gyakornok

Miniszterelnökség, Kabinet Iroda

Ezen üzenet és annak bármely csatolt anyaga bizalmas, jogi védelem alatt áll, a nyilvános közléstől védett. Az üzenetet kizárólag a címzett, illetve az általa meghatalmazottak használhatják fel. Ha Ön nem az üzenet címzettje, abban az esetben tilos az üzenetet vagy annak bármely csatolt mellékletét lemásolnia, elmentenie, az üzenet tartalmát bárkivel közölnie vagy azzal visszaélnie.

Emlékeztető a Holdkór munkacsoport 2032.07.20-ai üléséről

Részvevők:

Balogh Ádám, Magyar Kereskedelmi és Ipar szövetség elnöke

professzor dr. PHD Bogács Mihály, Magyar Tudományos Akadémia tagja

Császár Tibor, frakcióvezető

Fekete Szilárd, Nemzeti Adó- és Vámhivatal elnöke

Kármán Ágnes miniszter, Oktatási Minisztérium

Kiss Ivett, Good Advice Consulting Tanácsadó Kft. ügyvezetője

Kerekesné dr. Horváth Ilona miniszter, Egészségügyi Minisztérium

Kovács Alexandra gyakornok, Miniszterelnökség

Mezőtúry-Papp Anna kormánybiztos

Nagy Elemér kabinetfőnök, Miniszterelnökség

Tóth Mihály, Magyar Kereskedelmi és Ipar szövetség alelnöke

Helyszín: Magyar Parlament, 148-as tanácsterem

Időpont: 2032.07.20. 14 óra

Tekintve, hogy a munkacsoport első ízben ült össze, az ülés a munkacsoport tagjainak bemutatásával, és a munkacsoport feladatainak felvázolásával kezdődött. Az ülésvezető, Nagy Elemér (kabinetfőnök, Miniszterelnökség) dióhéjban

ismertette az összegyűltekkal az összejevetel célját, mely a holdkór rohamos terjedésével kapcsolatos nemzetgazdasági kockázatok felmérése, valamint a betegség megfékezése érdekében szükséges és lehetséges intézkedések meghozatala, alkalmazásuk gyakorlatba ültethetőségének vizsgálata.

Jelenlévők egyetértettek, hogy az ülésről emlékeztető készüljön, melynek elkészítésével a Miniszterelnökség egyik jelenlévő munkatársát, Kovács Alexandra próbaidős gyakornokot bízta meg.

Az ülésvezető ezután felkérte professzor dr. PhD Bogács Mihályt (a továbbiakban: professzor, illetve Professzor Úr), virológust, a Magyar Tudományos Akadémia tagját, a kór egyik legelismertebb kutatóját, hogy ossza meg a többi résztvevővel mindazokat az információkat, melyek véleménye szerint munkájuk szempontjából relevánsak, a munkacsoport kitűzött céljainak elérése tekintetében fontosak lehetnek.

A Professzor Úr ezek után röviden ismertette a vírussal, és annak elterjedésével kapcsolatos legfontosabb tudnivalókat. A holdkórt (Lunarus Stupidus) először 2018-ban diagnosztizálták Floridában, egy NASA létesítmény dolgozói körében. A betegség kialakulásának körülményei máig nem tisztázottak, azonban a tudományos körökben jelenleg elfogadott általános vélekedés szerint a vírust egy 2017-es holdexpedíció hozhatta magával a Földre. Ezt az elméletet támasztja alá, hogy az organizmust később több - nem megfelelően sterilizált - Holdról származó kőzetmintában is sikerült kimutatni. Minthogy ezen kőzetmintákat világszerte számos múzeumban kiállították, így a kór rohamos gyorsasággal terjedt el az egész bolygón. Izolálására és megfékezésére nem volt esély.

Az elterjedést segítette, hogy a betegségnek nincsenek szemmel látható, fizikai tünetei. A holdkórosok így a gyanútlan szemlélő számára teljesen veszélytelen, egészséges embereknek tűnhetnek. Ez teszi a kórt olyan alattomosná, hiszen alaposabb vizsgálatok nélkül a holdkóros populációt rendkívül nehéz, szinte lehetetlen kiszűrni az egészséges népesség köréből.

Mint a fentiekből kitűnik a betegségnek testi jelei nincsenek. A vírusok általános velejárói (láz, fokozott váladéktermelés, szöveti elváltozások) nem kísérik. A kór kizárólag mentális leépülést okoz, melynek mértéke jelentős. Különösen a nyugdíjasok esetében. A legújabb idegrendszeri kutatások ugyanis igazolták azt a széles körben elterjedt, igen népszerű, de sokáig vitatott elméletet, miszerint a nyugdíjogosultság elérésének időpontjában az agy egyes működési területei szinte azonnal, visszafordíthatatlanul leállnak. Így ennek következtében a nyugdíjasoknál még fokozottabban jelentkeznek a holdkórság jól ismert tünetei:

- a logikus gondolkodás képességének csökkenése, szélsőséges esetekben teljes eltűnése,
- saját szellemi képességek túlértékelése, túlzott önbizalom,
- fokozott kockázatvállalás,
- ellenállhatatlan kényszer közösségi ügyekbe való beleszólásba,
- saját vélemények másokra történő erőszakos ráerőltetése.



A statisztikai adatok alapján azonban a holdkór nem kizárólag az idősebb generációkat sújtja. Más korcsoportokban is fellelhető, sőt az érintettek aránya a serdülők között erősen felülreprezentált. Ennek valószínű oka, hogy náluk, fiatal koruk okán még nem alakulhatott ki a holdkórosokkal szembeni immunitás.

A Professor Úr hangsúlyozta, hogy a kór terjedése súlyos társadalmi és gazdasági kockázatokat hordoz magában. Amennyiben pedig a megfelelő lépések nem történnek meg időben, a fertőzöttek számának további növekedése katasztrofális következményekhez vezethet. Az irracionális viselkedésminták elterjedésének negatív hatása sokak szerint már most több válság kialakulásában is komoly szerepet játszott. Például a 2029-es nemzetközi pénzügyi krízisben, vagy a jelenleg is zajló közel-keleti háborús konfliktusokban. Elkerülendő, hogy hasonló katasztrófák hazánkban is bekövetkezhesse, a professor szerint azonnali intézkedések meghozatalára van szükség. Kiemelte, hogy különösen fontos lenne a holdkórosok elkülönítése, karanténba zárása, valamint mentális állapotukra tekintettel gondnokosság alá helyezése.

Nagy Elemér ülésvezető ezután megköszönte a részletekbe menő beszámolót, és indítványozta, hogy mielőtt a Professor Úr javaslatait részletesen megvitatnák, előtte hallgassák meg a Kiss Ivettet, a Good Advice Consulting Tanácsadó Kft. ügyvezetőjét (egyben a Miniszterelnök Úr unokahúgát), aki egy a kormány megbízásából a holdkórság témakörében készített tanulmányt kívánt a hallgatósággal megosztani. Kiss Ivett ezek után a munkacsoport tagjai számára kiosztotta, és szóban röviden összefoglalta a tanulmány nyomtatott változatát, mely a pestis, a kolera, valamint a lepra járványok társadalmi és gazdasági hatásait volt hivatott elemezni a koraközépkori feudális államokban. Az ügyvezető asszony (mellékesen a Miniszterelnök Úr unokahúga) előadása valamennyi résztvevőt lenyűgözte alaposságával, valamint széles látókörűségével, és teljesen új megvilágításba helyezte előttük a fríz takácsok németalföldi szabadságharcban betöltött szerepét. Mindössze Bogács Mihály professor kívánt két aprócska megjegyzést tenni az elhangzottakhoz:

a, A tanulmány 90%-ban szóról-szóra megegyezik a National Geographic 2027. évi különkiadásával, mely a pestis, a kolera, valamint a lepra járványok társadalmi és gazdasági hatásait elemezte a koraközépkori feudális államokban.

b, Az elemzés semmilyen releváns információt nem tartalmazott a holdkórság hatásainak mérséklésére, valamint a vírus terjedésének megállítására vonatkozóan.

Kiss Ivett megköszönte a Professor Úr észrevételeit. Különösen azt, amelyben felhívta a figyelmet a tanulmány hiányosságaira a holdkór, valamint a középkori fertőzések közötti kapcsolatok feltárását illetően. Mint az ügyvezető asszony kifejtette, az elemzés egyik nem titkolt célja volt, hogy a középkori járványügyi intézkedések, mint afféle korabeli „best practice” gyakorlatok vizsgálatán keresztül hasznos tanácsokat adjon a holdkór lehetséges 21. századi globális kezelését illetően. A Good Advice Consulting Tanácsadó Kft. rendelkezésére bocsátott költségvetési források azonban nem bizonyultak elégségesnek ahhoz, hogy a korabeli epidémiák és a holdkórság jelenlegi terjedése közötti kapcsolatokat megfelelő mélységben feltárják. Így arra a kérte a munkacsoportban résztvevő kormánytagokat, hogy a tanulmány befejezése érdekében további pótlólagos költség-

vetési összegeket bocsássanak a Kft. részére.

A munkacsoport kormánypárti tagjai egyhangúlag egyetértettek, az elemzés igen értékes eszköz lehet a kór ellen vívott harcban. Mivel pedig a tanulmány egyértelműen betegségmegelőzési, egészség-megőrzési célokat szolgál, így felkérték Kerekesné dr. Horváth Ilona egészségügyi minisztert, hogy a szükséges összeget az Egészségügyi Minisztérium költségvetéséből a kórházi eszközbeszerzések előirányzatának terhére a fenti célra csoportosítsa át. Szintén teljes egyetértés volt a tekintetben, hogy a tanulmány mielőbbi elkészülte nemzetgazdasági szempontból kiemelt jelentőségű, így közbeszerzés kiírására a szűkös időkeret miatt nincs lehetőség.

Rövid kávészünetet követően Nagy Elemér ülésvezető úgy találta, hasznos lenne megvitatni a Professor Úr korábban elhangzott azon felvetéseit, melyek a holdkórosok elkülönítésére, karanténba zárására, valamint gondnokosság alá helyezésére vonatkoztak.

A javaslatokra a többi megjelent részéről először Balogh Ádám, a Magyar Kereskedelmi és Iparszövetség elnöke kívánt reagálni. Mint kifejtette, a Szövetség megbízásából készített nem reprezentatív, azonban mindenképpen megbízhatónak tekinthető felmérések alapján a holdkórosok megoszlása az egyes gazdasági ágakban és tudományterületeken korántsem egyenletes. Példaként hozta fel a bölcsészeket, ahol a holdkórral érintettek aránya kiemelkedően magas. A tervezett karantén intézkedések hatásaként a munkaerőpiacon így szélsőséges szabadbölcsész hiány lépne fel, melynek következményei beláthatatlanok lennének. Ezen véleményét alátámasztotta Tóth Mihály, a Szövetség alelnöke, egyben a McDonald's Hungary Kft. ügyvezetője is, aki kijelentette, hogy egy ilyen lépés a teljes magyar gyorséttermi ágazat lába alól kihúzná a talajt. Mint felhívta rá a figyelmet, ilyen lelkes, elkötelezett, jól képzett munkaerőt hasonló bérszínvonalon képtelenség lenne máshonnan pótolni.

Balogh Ádám további aggodalmának adott hangot azzal kapcsolatban, hogy a nemzetgazdasági szintű fogyasztás tekintélyes része köthető az érintett csoporthoz. Egyes ipar-cikkek és pénzügyi termékek (okos-készülékek, áruhitelék) keresletében olyan szintű visszaesés következhetne be, mely egész ágazatokat dönthetne romba. Ez tömeges munkanélküliséghez, ezen keresztül GDP visszaeséshez vezetne.

Ezen kijelentését megerősítette Fekete Szilárd, a Nemzeti Adó- és Vámhivatal elnöke is, aki szerint a kiemelt adóbevételek jelentős hányada köthető az érintett adózói körhöz. Igencsak velősen megfogalmazott véleménye szerint az említettek adóbefizetéséből való részesedése messze túlmutat számárányukon. („Ebben a ki●●●●●tt országban már csak a holdkórosok fizetnek adót.”)

Császár Tibor frakcióvezető további fontos szempontokra is felhívta a jelenlévő kormánytagok figyelmét. Mint megjegyezte, az egészségügyi karantén igen komoly koalíciós válság kockázatát hordozza magában. Amennyiben ugyanis egyes kormánytagokról bizonyosodna, hogy vírusosodók, akkor az esetleges vesztéggárral könnyedén odalehetne a kormányzati többség. A maga részéről ugyan ennek a lehetőségnek a valószínűségét igen alacsonynak találta, hisz mint kijelentette, az ország javát szolgáló, megalapozott döntések és a magas színvonalú, hatékony kormányzati munka önmagukban garantálják, hogy mind a frakcióban, mind a koalíciós partner soraiban a legkiválóbb, szellemileg és mentálisan tökéletes kondícióban lévő szakemberek



dolgoznak. De mint kijelentette, a holdkór kiszűrésére szolgáló tesztek jelenleg még olyan megbízhatatlanok, hogy ezekre nem lehet egy ország sorsát alapozni.

Ez utóbbi mondatra reagálva Bogács Professor Úr nemzetközi tanulmányok eredményeit idézte, melyek megállapították, hogy a szűrővizsgálatok 99,9%-ban pontosak.

A Frakcióvezető Úr azonban határozottan hangot adott azon véleményének, túl komoly téma ez ahhoz, hogy holmi egzakt számok és mutatók alapján hozzanak róla döntést. Ilyen horderejű kérdésekben már magasabb szempontoknak kell érvényesülnie. Ezzel Bogács professzoron kívül mindenki egyetértett. Így egyhangú határozat született, hogy a nemzetbiztonsági érdekeket szem előtt tartva, a parlamenti képviselők esetében a holdkór-szűréstől el kell tekinteni.

Mezőtúry-Papp Anna, választások lebonyolításáért felelős kormánybiztos a gondnokság alá helyezés gyakorlati megvalósításának lehetséges problémáit járta körbe. Mint ismertette, a gondnokság alá helyezett állampolgárok a továbbiakban nem élhetnének szavazati jogukkal. Márpedig egy független elemzőközpont, az Ezredkezdet Kutatóintézet aktív szavazók körében végzett felmérése szerint a holdkórosok a legfogékonyabbak a kormányzati kommunikáció által képviselt egyszerű, közérthető, rövid üzenetek befogadására. És a legsötétebb, totális diktatúrákat idéző, elfogadhatatlan, antidemokratikus intézkedés lenne emberek egy csoportját csupán egészségügyi helyzetük miatt kirekeszteni a demokratikus véleménynyilvánítás szabadságának alapvető jogából. Sőt azt is tűrhetetlennek tartotta, hogy magyar állampolgárokat a 21. század és egyben Európa közepén olyan pejoratív kifejezéssel illessenek, mint a „holdkóros”. Hiszen, mint köztudott, a „kór” szóhoz egyértelműen negatív képzetek társulnak a társadalom túlnyomó többségében, így ez már önmagában elég, hogy megbélyegezze ezeket az embereket. Ezért Mezőtúry-Papp Anna javasolta a holdkóros helyett a „lunárisan orientált” szófordulat használatát.

Itt komoly vita alakult ki közte és a Professor Úr között. Bogács Mihály professzor szerint egyrészt a holdkórság tudományosan igazolt betegség, és nem orientáció kérdése, másrészt egy egész nemzet sorsát nem lehet szellemileg korlátolt emberek döntéseire bízni.

Az első felvetésre reagálva a Kormánybiztos Asszony kijelentette, hogy a tudományos terminológiák semelyik civilizált európai országban nem lehetnek fontosabbak a politikai korrektségnél. A második megjegyzés pedig véleménye szerint egyértelműen bebizonyította a professzor elfogultságát, mely nyilvánvalóan abból fakad, hogy a kór (avagy orientáltság) kutatásával foglalkozó tudósként túlságosan érintett a témában, így nem képes objektív véleményt alkotni az adott kérdéskörben.

Mezőtúry-Papp Anna kijelentéseivel valamennyi jelenlévő kormánytag egyetértett. Így közös döntés született, hogy Bogács Mihály tagságát szüntessék meg a munkacsoportban. Ezután rövid – de indulatoktól sem mentes – intermezzó követően az ülés immár Bogács Mihály jelenléte nélkül folytatódott.

Az ülés további része a lunárisan orientáltak társadalmi beilleszkedésének elősegítésének, mindennapi életük megkönnyítésének jegyében telt. Teljes összhang alakult abban a tekintetben, hogy a társadalom egy ilyen széles rétegről egyetlen országáért felelősséget érző, elkötelezett politikus

sem mondhat le. Így a kormányzat legfontosabb feladata, hogy azonosítsa és lebontsa mindazokat a korlátokat, melyek megakadályozhatják ezen embereket abban, hogy teljes értékű életet éljenek. Néhány gyakorlati javaslat is elhangzott.

Balogh Ádám a Kereskedelmi és Iparbiztonság részéről üdvözlönte, ha a diploma megszerzésének életszerűtlenül magas elvárásait a jövőben lejjebb szállítanák. Mint elmondta, évente több ezer diploma veszik el a felsőoktatásban pusztán azért, mert a tanulók nincsenek tisztában a szorzás-osztás matematikai műveletekkel. Meglátása szerint egyetlen ország sem engedheti meg magának azt a pazarlást, hogy munkaerőpiaca ilyen értékes erőforrásoktól essen el, pusztán néhány technikai jellegű apróság miatt. Véleményével egyetértett Tóth Mihály alelnök úr, aki elmondta, hogy munkavállalók a gyorsétermi ágazatban szinte egyáltalán nem használják ezen ismereteket, remekül boldogulnak az összeadás-kivonás alapműveletekkel is. Ez alapján javasolja a követelményrendszer felülvizsgálatát, és az érintett diplomák esetében átmeneti enyhítés lehetővé tételét.

Kármán Ágnes oktatási miniszter felvetette egy új, kormány által támogatott diplomamegővő intézkedési csomag kidolgozását. Mely a jelenlegi, szigorú követelményrendszer által hátrányosan érintett felsőoktatási tanulók helyzetét segítene rendezni. Ez alapján a főiskolások egy könnyített különbözeti vizsga révén, a szorzótábla felmondásával mentesülnének az osztási és szorzási műveletek mélyebb elsajátítása alól. A szorzótábla megtanulásához ingyenes 120, illetve 240 órás tanfolyamokat indítana a minisztérium megfelelő szakmai háttérrel rendelkező oktatási cégek közreműködésével. A Miniszter Asszony rögtön az egybegyűlték figyelmébe ajánlotta a Kikapáló Oktatási és Képzési Kft-t, melynek ügyvezetőjeként garantálni tudja a cég magas szakmai minőségét. A munkacsoport tagok üdvözlözték a kezdeményezést, és úgy határoztak, hogy a képzések lebonyolításával megbízandó cégeket 2032.09.20-i határidővel, más kormánytagok ajánlásait is figyelembe véve fogják kiválasztani. A végleges lista elkészülte után pedig sor kerülhet a nyilvános pályázatok kiírására is.

Mezőtúry-Papp Anna megkérte a Miniszter Asszonyt, hogy a képzésekről az Oktatási Minisztérium folyamatosan tájékoztassa az érintett diákokat, és a jelentkezéshez minden segítséget adjon meg a számukra. Felvetette, hogy az általában szokásos írásos tájékoztató anyagokat esetleg egyszerűbb, színes rajzokkal is kiegészíthetnék, nehogy a jövő Magyarországnak leendő diplomásai számára túl nagy kihívást jelentsen azok értelmezése, és ezáltal zátonyra fusson ígéretes szakmai karrierjük.

Ezek után Nagy Elemér ülésvezető felkérte az egybegyűltéket, hogy az idő előre haladtára való tekintettel dolgozzák ki a munkacsoport jövőbeni feladatainak ütemtervét, illetve az ülések menetrendjét.

Kiss Ivett itt felvetette, hogy a munkacsoport üléseknek új, a jelenleginél megfelelőbb helyszínt kellene keresni. Mint kifejtette, hiába ért egyet valamennyi tag azzal, hogy a holdkórhoz nem szabad semmilyen negatív, betegségekre utaló képzetet társítani, attól még a hivatalos tudományterminológiai meghatározás szerint a jelenséget egyelőre sajnos fertőzősként kell kezelniük. Így indokoltnak látja, hogy a munkacsoport üléseket ezentúl valahol a Karib-térségben – Costa Ricában, Jamaicában esetleg Kubában – rendezzék meg, hiszen ezen területek korábban jelentős sikereket értek el olyan veszélyes vírusok elleni harcban, mint a malária, a



sárgaláz, vagy a Duengi-kór. Ekképpen ezen országok különösen alkalmasak arra, hogy a csoporttagok testközelből szerezzenek tapasztalatot az epidémiák elleni küzdelem gyakorlati fogásairól. Szavaival messzemenőig egyetértett Császár Tibor frakcióvezető úr is. Mint mondta, ezzel a jól megalapozott, és észérvekkel is bőven támogatott helyszínválasztással már előre kifoghatnák a szelet az ellenzék, valamint az örökké botrányra éhes bulvármédia vitorlájából. Elejét véve, hogy méltatlan és rosszindulatú vádaskodásaikkal azt a nyilvánvalóan hamis képzetet keltsék, hogy a kormánytagok munka helyett csak a lábukat lógatják a munkáüleseken.

Nagy Elemér osztotta a Frakcióvezető Úr véleményét, ugyanakkor felhívta a figyelmet, hogy a megjelölt külföldi helyszínek nyilvánvaló előnyek mellett jelentős hátrányokkal is rendelkeznek. Ezek közül a legfontosabb, hogy a nagy távolság miatt könnyen előfordulhat, a munkacsoport egyes kormányzati tagjai más irányultságú elfoglaltságaik miatt nem tudnak majd részt venni a gyűléseken. Eme problémát áthidalandó, felvetette a munkacsoport létszámának megemelését, mely az esetleges hiányzások esetén is biztosítaná a gördülékeny munkavégzést. Hangot adott ama véleményének, hogy az új tagok kiválasztása során – Bogács Mihály professzor negatív példájából okulva – elsődleges fontosságú szempont kell legyen a lunárisan orientáltakkal szembeni objektivitás és elfogulatlanság, valamint a helyzetük iránti megértő és elfogadó hozzáállás. Ami nyilvánvalóan nem várható el a tudományos prekonceptiók béklyóiba vert egészségügyi szakemberektől. Így a Kabinetfőnök Úr javasolta, hogy az új tagok mindenképpen az egyszerű laikusok közül kerüljenek ki. Mivel ők mentesek mindazon előítéletektől, melyek a holdkórság témájában jelentős gyakorlati tapasztalattal rendelkező, így tárgyilagosságukat vesztett kutatókat jellemzik.

E gondolatmenet alapján Császár Tibor, Kerekesné dr. Horváth Ilona, Kármán Ágnes, Mezőtúry-Papp Anna és Nagy Elemér előterjesztésének megfelelően, a munkacsoport a jövőben az alábbi tagokkal egészül majd ki:

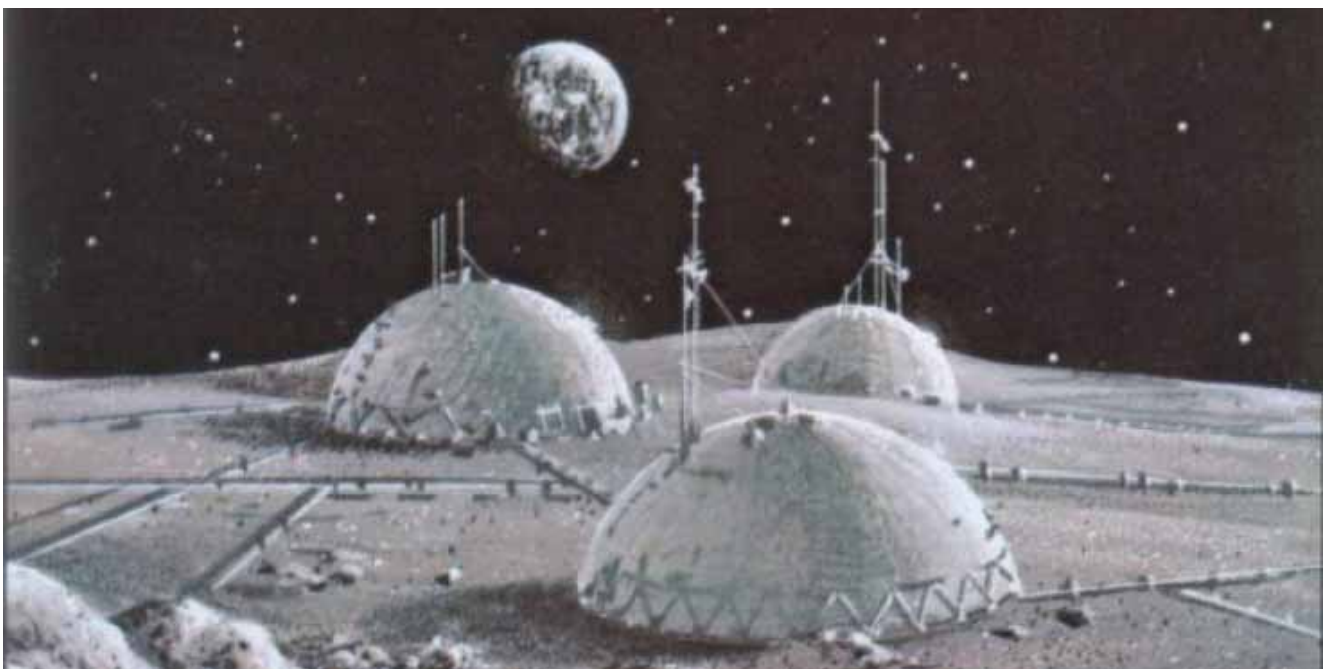
- Császár Tiborné (műkörmös, manikűrös)
- Kerekes Ádám (pályázati tanácsadó)
- Kármán Norbert (egyetemi hallgató)
- Mezőtúry Gábor (művészetkritikus)
- Nagyné Balogh Erzsébet (háztartásbeli)

Az új tagok tanácsadóként segítik majd a munkacsoport munkáját, és ennek megfelelő díjazásban, valamint juttatásokban részesülnek. Tekintve, hogy az új helyszín, valamint a taglétszám megemlése az előzetes kalkulációkhoz képest jelentős költségnövekedést eredményez, a tagok kezdeményezték a munkacsoport működési előirányzatának megemelését más, kevésbé fontos előirányzatok – árvízvédelmi felkészülés – terhére, melyet a Kormány utólag jóváhagyott.

A munkacsoport tagok egyetértettek, hogy a feszített határidők miatt a következő három ülésre még augusztusban (főszezonban) sor kerüljön. Az ülések ütemtervének részletes kidolgozásával, a helyszín és szállás biztosításával, valamint a programok megszervezésével Kovács Alexandra próbaidős gyakornokot bízták meg, aki költséghatékonysági okokból a gyűléseken személyesen nem, csak videokonferencián keresztül vesz majd részt.

Végezetül az ülés berekesztése előtt Nagy Elemér ülésvezető kezdeményezte, a jelenlévők bocsássanak ki nyilatkozatot, melyben nyomatékosítják elkötelezettségüket és teljes odaadásukat a lunárisan orientáltak ügyét illetően. Ennek megfelelően az egybegyűlteket hitet tettek, legjobb tudásuk szerint fognak dolgozni annak érdekében, hogy elősegítsék a lunárisan orientáltak többségi társadalom általi elfogadását, sőt megbecsülését kivívását. Mindent megtesznek, hogy egy olyan országot hozzanak létre, ahol a holdkórosokat nem csak megtűrik, hanem támogatják, segítik, és egyben ösztönzik a közösségi ügyekbe való minél aktívabb beleszólásba. Hogy ebben az országban holdkórosnak lenni ne teher legyen, hanem elismerés. Megígérik, az elkövetkezőekben teljes erejükkel azon lesznek, hogy Magyarország legyen a holdkórosok igazi paradicsoma.

Magyarország, 2032.07.28.



Norton

Matildka néni és a grumek fejvadász

(sci-fi szatíra)

Stophauer Matildka földönkívüli volt. Faját, a vorzont, a wradlalkok hoztak létre egy hosszadalmas genetikai kísérletezés során. A vorzonok elképesztő életkort voltak képesek elérni - általában hetven éves korukig öregedtek, de utána még évszázadokig életben maradtak, és döbbenetes testi erővel rendelkeztek. „Teremtőik” egyetlen célt jelöltek ki számukra: tökéletes harci gépezetté kellett formálniuk magukat, hogy hathatós segítséget nyújtsanak a Kárhozottak elleni harcban. Vagyis katonák voltak, akiknek bármikor készen kellett állniuk arra, hogy feláldozzák az életüket.

Matildka ezt bármikor meg is tette volna, ám az egyik kiképzés során megismerkedett egy Grahan nevű grumek fejvadászsal, aki megtanította arra, hogy ne kövesse gépiesen a teremtőit, és lépjen az önállóság útjára, ami azért is volt fura, mert a grumek egy vorzonokhoz hasonló, „kísérleti faj” voltak.

A két szuperfajnak egymás ellen kellett harcolnia, miközben vezetőik azt mondták nekik, hogy csak a „győztesek népe” élheti túl - az válik majd méltóvá arra a megtiszteltetésre, hogy később a háborúban bizonyítson.

Matildka számára akkoriban ez még teljesen normális dolognak tűnt, most visszaemlékezve azonban már elképesztő kegyetlenségként, valóságos elmebajként fogta fel a dolgot. Kiskorától fogva azt sulykolták bele, hogy a grumek az ellenségei, de Grahanak sikerült a csoda, mert megváltoztatta a felfogását, és később együtt lázadtak fel a wradlalkok ellen. Összecaptak velük, aztán eltulajdonítottak néhány űrsiklót, és megszöktek. Sajnos Grahan egy másik járművön menekült, így elszakadtak egymástól, de Stophauer néni, akit akkor még S42-nek neveztek, azóta sem felejtette el a barátját.

A vorzon egy teleportálás után messzire került a csatától, aztán egyedül maradt a világűrben. A számítógép a legközelebbi életre alkalmas bolygónak a Földet jelölte meg, és a kedves arcú „öregasszony” azóta ezen a helyen élt.

* * *

Stophauer néni a foteljában ült, és elmélyülten kötögetett. Egy gömbölyded tárgy lebegett előtte, amelyből fémrúd emelkedett ki, a végén egy kisebb koronggal. A korongból fénysugarak törtek elő, és egy vetített kép jelent meg az öreg néni testén, ami éppen olyan volt, akár egy piros színű kötött pulóver.

- Igen, ilyen lesz, amikor majd elkészül, kedves Nyamf - somolygott a néni. - De most hagyj békén, légy szíves! Játssz inkább a macskával!

A robot csipogó hangokat hallatott, aztán kirepült a szobából.

Matildka a fejét csóválta, de egy pillanatra sem hagyta abba a munkáját, mert nagyon szeretett kötni. Valahogy megnyugodott tőle.

Nyamfot azon az űrsiklón találta, amellyel ideutazott. A mini robot igen szórakoztató volt, ezért megtartotta, csak arra kellett figyelnie, hogy meg ne lássa valaki.

A vorzon a hadászati és hírszerző kiképzésének hála remekül átmaszkírozta magát emberré, és hamar beilleszkedett az új környezetébe, ám a régebbi életét azóta sem tudta elfelejteni. Mostanság is gyakran az eszébe jutott.

* * *

Grachon kiképző bolygó, évekkel ezelőtt

A napsugarak oly erősen tűztek, mintha harapni akartak volna. A Földihez képest háromszoros gravitáció rendszeresen megviselte S42 elgyötört testét. Már harmadik napja volt a dzsungelben. Kiképzői egyetlen szál tört adtak neki, hogy túléljen a könyörtelen helyen. A mestere bizakodva bocsájtotta az útjára, miközben hamiskás mosollyal jegyezte meg, hogy a dzsungelben sokféle ragadozó vadászik - talán néhány grumek fejvadászsal is találkozni fog.

- Akkor majd fejetlenül teszem őket - válaszolta ekkor kegyetlenül.

A grumeket a kiképzőtáborban gúnyosan csak „óriáscsecsemőknek” nevezték a testalkatuk miatt. A rivális faj tagjai átlagosan két méter magasra nőttek, hófehér bőr borította őket, és az arcukon nevetséges szeplők díszeltek. Ám a legérdekesebb a kövér testalkatuk volt. Szépen ki volt párnázva mindegyik, ami elegendő okot adott a csúfolódásra, amikor ez a faj került szóba a kiképzőtáborban.

A wradlalkok azonban óva intettek minden vorzont attól, hogy lenézzen egy grumeket. A testfelépítésük furcsának hatott ugyan, de elképesztő testi erejük és gyorsaságuk volt, és mint ahogy a medvéféle ragadozókat sem érdemes alábecsülni, úgy a grumeket sem szabad! Szívósok és mindenekelőtt kitartóak voltak, ráadásul a telepitikus képességek terén egyes tagjaik egészen kimagasló teljesítményt nyújtottak. Nem csoda, hogy számos kísérleti faj közül már csak ők számítottak riválisnak a vorzonok számára.

„De már nem sokáig” - gondolta S42, és biztosra vette, hogy megöli az összes grumeket, akivel csak összehozza a sors.

Jelenleg viszont nem ez volt a legnagyobb gondja, mert élelmet kellett keresnie. Nemrég megevett pár húsos férget, de az nem nagyon csillapította az éhségét. Élénken mérte fel a terepet. Fák, bokrok, cahortok és cserjék. Egy ritkább „tisztás” közepén egy lila lombú grakfa magasodott. Matildka a szemét erőltette. Biztosra vette, hogy ott van a fészek. A baj csak az volt, hogy a lesózsarnok madarak igen agresszívan szokták védeni a tojásaikat.

A vorzon gyomra már erősen korgott. Muszáj volt ennie valamit. Felvett egy botot a földről, és meglengette kicsit. Egész jó súlya volt. Söhajtott egyet és határozott léptekkel a grakfa felé indult. Nem sokat kellett várnia: rikácsolás hangzott fel, majd a közeli lombok közül két szürke tollazatú, éles csőrű madár szárnyalt felé.

- Na, most jön a neheze - motyogta Matildka, miközben felemelte a botot, és lassan kiengedte a levegőt.

A zsarnokmadár lecsapni készült, ám a vorzon megütötte alkalmi fegyverével, amitől a szürke tollas test a másik irányba röpült el. Ha túl is élte a találatot, egyhamar nemigen tér magához. Stophauer néni oldalra fordult, majd újra lesújtott a bottal, ám a másik madár egy elképesztő szárnymozdulattal irányt változtatott a levegőben, és elröpült mellette. Továbbhaladva kört írt le a lombkoronák felett, majd visszafordult rá.

- Gyere csak!

A meglehetősen agresszív szárnyas ismét megtámadta, ám S42 ezúttal a végsőkig kivárt, és csak az utolsó pillanatban ütött a bottal, egy nagyon furcsa, alulról felfelé irányuló mozdulattal.

Csattanás hallatszott, és a lesősarnok fájdalmas vijjogással röptül a magasba. Megszédülhetett a találatától, mert ideoda imbolygott, ahogy tovaszállt, aztán kóvályogva ugyan, de ismét a harcos felé vette az irányt, bár nem nagyon lehetett kiszámítani, hogy pontosan mit akar.

A következő botütés már felülről érkezett, és a földhöz csapta a madarat, ami megpattant a talajon, majd odébb hengeredett.

- Ennyit erről - motyogta S42. - Ideje reggelizni.

A lesősarnok teste igen rágós, ezért inkább a sokkal táplálóbba tojásoknál maradt. Elindult a fészek felé, amikor kaffogások hangzottak fel. A dzsungel dromeda majmai adtak ki efféle jelzéseket. A környék hirtelen megelevenedett. A bokrok mögül nagy testű, fekete bundájú majmok ugráltak elő, egy egész csapatnyian. Egyszerűen megvárták, amíg végez a szárnyasokkal, aztán rátámadtak, hogy elvegyék tőle a zsákmányt.

Stophauer néni már hallott a dromedák ravaszágáról, de a valóságban még sosem volt alkalma tapasztalatot szerezni erről. Azt viszont tudta, hogy ezek az állatok mindenevők, ami azt jelentette, hogy a hústól sem riadtak vissza.

Egy jókora hím a torkának ugrott. Jobbról balra irányuló mozdulattal vágta fejen a bottal, hogy szédülten tántorodott oldalra, és mielőtt még magához térhetett volna, ismét lesújtott rá olyan elemi erővel, hogy bezúgta az állat koponyáját, akár egy tojáshejat.

Aztán megpördült és csapkodni kezdett fegyverével. A majmok rémülten rebbentek szét körülötte, miközben rikácsoló, kaffogó hangokat adtak ki magukból. Nem volt túl békés a helyzet. A vorzon jobb dolgot is el tudott képzelni, mit egy agresszív majomtörzs kellős közepén tartózkodni, ezért futni kezdett a bokrosabb részek felé, amikor egy újabb hím került az útjába.

Nem torpant meg egy pillanatra sem, hanem a földbe dőfte a bot végét, és arra támaszkodva az állatnak ugrott, jókorát rúgva bele a talpával. Az öreg hím hátratántorodott, és fenyegetően vicsorogni kezdett rá. A metszőfogai félelmetes méretűek voltak, Stophauer néni azonban most sem állt le.

Ahogy megrúgta a majmot, újra meglendítette a botját, és lesújtott, minden erejét és lendületét beleadva a mozdulatba. Ezúttal azonban nem sikerült eltalálnia a majom fejét, mert az rémülten elhajolt előle; így csak a vállcsontját törte el az ütés, hogy üvölni kezdett a fájdalomtól, és oldalazva tért ki a kellemetlen idegen útjából.

A vorzon továbbfutott és szinte beleütközött egy behemót testbe, ami egy fatörzs mögül ugrott elé. Mindenütt majmok voltak, mintha körbevettek volna. A kemény mellkasról valósággal visszapattant, és mire mozdulhatott volna, iszonyú erő tépte ki a kezéből a botot, majd az állat hörögve rontott neki.

Matildka kirántotta a törét az oldalán lévő tokból, és egy felülről lefelé irányuló mozdulattal beledőfte a dromeda kulcsontja mögé a nyakába. A behemót görcsbe rándult, miközben vér spriccellt a nyílt sebéből. A vorzon arca és ruházata is teljesen vörös lett, ahogy megforgatta a pengét.

Amikor kihúzta a törét a húsból, az állat már a haláltusáját vívta, de még mindig útban volt, és Matildka nem akarta, hogy a többi dromeda hátba támadja, ezért gyorsan kellett cselekednie. Fogást váltott a törön és a nyakába szúrta a majomnak, aztán ellökte magától a rángatózó testet, és rohanni kezdett a sűrűbe. Gallyak roppantak mögötte, és kaffogások hallatszottak, ezért megszapozta a tempót.

A 3 G-s gravitációjú bolygón nem volt éppen leányálom a mozgás, ezért hamar elfáradt. Csak az vigasztalta, hogy a dromerák nem voltak túl kitartóak az üldözésben, ráadásul a legjobb tudása szerint kannibálok voltak, s mivel most végzett néhány fajtársukkal, arra számított, hogy hamarosan azokat fogják lakmározni.

Nem is tévedett, mert az állatok hamar felhagytak az üldözésével, és visszafordultak még mielőtt a többiek szétszednék az összes tetemet. A kaffogások a távolba veszttek, így S42 végre kifújhatta magát. Tekintetével végigpásztázta a környéket, és mivel mindent békésnek talált, eltette a törét.

Lihegett egy sort, megtörölgette vérmaszatos képét, és amikor visszatért a normál pulzusszáma, rögvést ehető dolgokat keresett a szemével. A madártojásoknak annyi volt, ezért valószínűleg újra csak férgekkel kell majd beérnie.

Felfordított egy kódarabot, de nem talált alatta semmit. Biztos, ami biztos alapon többször hátralesett a vállá felett, ám a dromeda majmok végleg eltűntek. Úgy nézett ki, sikerült megúsznia a kalandot. Ahogy előfordult, egy félelmetes méretű kígyófej vágódott az arca felé.

Nem volt ideje gondolkodni, a reflexei automatikusan vették át az irányítást. Jobb keze előrecsapott, és elkapta az óriáskígyó nyakát, nem sokra rá a bal keze is ugyanazt a nyakát szorította. A levegő azonban valósággal kipréselődött a tüdejéből, mivel a szörnyeteg körültekerte és iszonyatos erővel kezdte el szorítani. Háromszög alakú feje egyre közelebb került az arcához.

A vorzon alig vette észre, hogy a földre került. Hengeredett párat, de nem jutott kedvezőbb pozícióba, sőt mintha rosszabbá vált volna a helyzet. Két nap óta nem történt vele jóformán semmi, most pedig rövid idő alatt már másodszor került életveszélybe.

A kígyó fogain méreganyag csillant meg. Vagy tíz centi, és belemar, aztán mikor megbénul, egészben nyeli le. Ha csak össze nem roppantja addigra. Matildka minden izmát megfeszítette, de érezte, hogy nem sokáig fogja tartani magát.

A gráho kígyók nem csak a dromera majmokat, de még a hegyi brutálisokat is képesek voltak megfojtani, ráadásul a mérgük egy humanoidot simán lebénított. A vorzon erősen fulladt. Ahogy kilélegzett, a szörnyeteg még jobban összeszorította, és egy röpké perc elteltével már igencsak gádzalkodnia kellett a levegővel.

Úgy érezte, mintha acélprésbe került volna. A tör az oldalán lógott, de nem nyúlhatott érte, mert ha az egyik kezével elengedné az óriáskígyó nyakát, az tüstént belemarna az arcába a méregfogával, mert nem bírná megtartani. Hüvelykujjait az állat nyakába mélyesztette, de az még közelebb vitte hozzá a félelmetes fogait, miközben máris akkorára tátotta a száját, mintha egészben akarná lenyelni.

Halálos birkózás volt ez. S42 szeme előtt karikák táncoltak, de minden erejével azon volt, hogy ő fojtsa meg a szörnyeteket. Igyekezete azonban reménytelennek tűnt, és mintha ez sem lett volna elég, meglátta a grumeket. Az elképesztően kövér, hófehér bőrű, szeplős férfi tűnődve figyelte egy bokor mögül. Ennél megalázóbb véget a vorzon el sem tudott képzelni magának.

A kövér alak kezében egy smarzen típusú gravitációs tör villant fel. Nyugodt léptekkel odament hozzá, és egy légies mozdulattal levágta a gráho kígyó fejét. Vér nem fröccsent, mivel a gravitációs kés pengéje körül egy olyan energiamező volt, ami az atomok szintjén választott szét mindent, ami az útjába került, az ereket pedig rögvést összeforrasztotta.



Nagyon vigyázni kellett ezzel az eszközzel, mert az óvatlan kezű embernek könnyen rámehetett pár ujja, ha hozzáért a pengéjéhez. A hófehér bőrű idegen is rögvest kikapcsolta az energiamezőt a nyél végén lévő gomb segítségével, így a gravitációs penge egy átlagos acélpengévé alakult át.

Matildka néni ezt már nem látta, mert addigra majdnem rosszul lett az erőlködéstől. Fájtak a bordái, szúrt a tüdeje és émelygett. Ennek ellenére oly erősen lihegett, hogy rossz volt hallgatni. Lesepergte magáról a döglött kígyó, irdatlan vastagságú testét, és kétségbeesetten nézett a másokra.

- Kész csoda, hogy kibírtad. Egy átlag harcos széttört volna, mint a kristálypohár - bólogatott elismerően a grumek, aztán színes port fújt az arcába, amitől a vorzon pillanatok alatt elveszítette az eszméletét.

Húvös barlangban ébredt fel. Pár méterre tőle tűz patogott. A nagydarab férfi a földön ült, és a lángokba bámult szinte révült tekintettel. Úgy tűnt, nem lát és nem hall semmit, mégis megszólalt, ahogy a másik ránézett.

- Engem Grahannak hívnak. Örülök, hogy magadhoz térél.

A vorzon fel akart pattanni, ám a grumek oda sem nézve egy krachell típusú sugárvetőt fogott rá, amivel nem csupán őt, hanem a fél barlangot is a levegőbe röptethette volna.

- Ne ugrálj!

Stophauer néni elernyed.

- Gravitációs tör és sugárvető? - kérdezte csodálkozva. - Én egyetlen szál kést kaptam, így nem túl egyenlő ez a küzdelem.

- Az élet már csak ilyen.

- A wradlalkok talán jobban szeretnek benneteket?

A férfi a fegyverére nézett.

- Ezt nem tőlük kaptam, hanem a nosztároktól. - Letette a sugárvetőt maga elé, miközben továbbra is a lángokat bámulta meglehetősen bamba tekintettel.

- Nosztároktól? Sosem hallottam róluk.

S42 feltűnés nélkül maga alá akarta húzni a lábait, hogy felugorhasson.

- Nem csodálkozom rajta, őket kevesen ismerik - válaszolt a férfi, majd elképesztő gyorsasággal emelkedett fel az ültő helyzetéből, mivel egyből észrevette, hogy a másik támadásra készült. A grumek hátrébb lépett, és maga elé emelte a sugárvetőt.

- Ne kényszeríts!

Már Matildka is talpon volt.

- Mire vársz? Ölj meg!

- Miért tennék ilyet?

- Élve úgysem viszel a mesterek elé, azt a szégyent nem tűröm el!

- Nem akarlak bántani, és nem viszlek a mesterek elé. Miért mentettelek meg, ha utána elveszejtelek?

- Ne légy olyan nagyra magaddal, te rohadék! - kiáltotta S42 szenvedélyesen. - Szerencséd volt csupán!

- Azért mentettelek meg, mert szövetséget ajánlok. A nosztárok segítenek nekünk, hogy a saját lábunkra álljunk.

- Fogd már fel, hogy még életemben nem hallottam róluk! Ne akarj átverni!

- Ők egy semleges faj. Rejtik magukat a wradlalkok és a Kárhozottak elől is, de igen fejlettek. Az egész életfilozófiájuk a békéről szól. Rengeteget tanultam tőlük, amióta titokban kapcsolatba léptek velem.

- Na, persze.

- Ők tényleg segíthetnek, hogy kitörjünk a rabságból.

- Úgyis végzek veled, te féreg!

A férfi elhúzta a száját, aztán szomorúan a fejét csóválta.

- Ritka ostoba viselkedés, de nem ítélek el miatta. Régen én is ilyen voltam.

- Árudd már el, milyen, te rohadék!

- Elvakult.

- Örültnek tartasz talán? - vicsgorgott az öregasszony. - Dobd el a fegyvered, és meglátjuk, hogy meddig leszel nagyképű!

- Tudod, miért vagy ilyen ellenséges velem? - kérdezte Grahannal hamiskásan bazsalyogva, mintha csak egy gyermekre nézett volna, miközben a háta mögé dobta a sugárvetőt.

- Mert egy mocskos vagy.

- Elmondom neked, hogy miért hiszel az ellenségednek.

A kövér alak közelebb lépett a vorzonhoz. Félelmetes termete volt.

- Azért tartasz ellenségednek, mert erre tanítottak. Érted? Ez nem a saját véleményed. Egyszerűen megtanították neked, hogy én és a fajtám az ellenséged.

Matildka szinte remegett a visszafojtott indulatoktól. Fogalma sem volt róla, hogy mi tartja még vissza. Talán a kíváncsiság lehetett az. Nem értette, hogy a másik miért nem ölte vagy kínozta még meg. Vajon hol lehet a csapda?

A grumek túlságosan közel került hozzá, és meglehetősen könnyelműnek tűnt. S42 szemre, torokra, orrcsontra, vagy állcsúcsra is támadhatott volna. Aztán a férfi hátrébb lépett, így maradt a szívgödör, a bordák, a térdkalács, a lágyék, a combcsont, vagy akár a nyakszirt, de végül már rugótávon is kívülre hátrált. Talán egy beugrással még eltalálhatná, persze van másik módszer is. A vorzon ösztönösen az oldalához nyúlt, hogy a férfi mellkasába dobhassa a vadásztörét, ám a fegyver nem volt a helyén. Ezt sejtette volna.

- Csak arra kérlek, hogy egy kicsit elgondolkozz a szavaimon... mielőtt még bármit is tennél - folytatta Grahannal tündő hangon. - Azért vagyok az ellenséged, mert mások ezt mondták neked? Ez tényleg ilyen egyszerű?

- Ne akarj manipulálni, te féreg!

- Úgy látom, valódi gyűlölet ég benned. A gyűlölet jó. Ha tudatosá válsz rá, akkor még van visszaút, akkor még lehet rajtad segíteni. A legnagyobb gond azokkal van, akik még önmaguk előtt is rejtegetik a haragjukat.

- Mi a jó bűdös brakovárt akarsz tőlem?!

- Mutatok neked valamit.

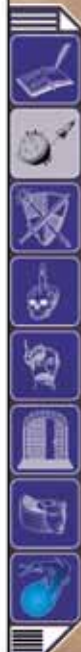
A szeplős férfi elővett egy bőrtasakot, amiből finom port szórt a tenyerébe és a tűzbe dobta, mire a lángok zöld színűre váltottak. Stophauer néni csodálkozva figyelte a jelenséget. A nem mindennapi sugarak szédült táncba kezdtek, aztán formákba rendeződtek - egy szárnyas lény alakult ki belőlük. Kicsit olyan volt, mint egy óriás mocsári denevér. A „tűzlény” pár pillanat múltán egy emberi arccá formálódott, és a vorzon magának a közelharc kiképzőjének nézhetett a fanatikusan izzó szemébe.

- Mester - nyögte ekkor, majd hátrahőkölt, mivel a fényarc megvető tekintete felért egy ökölcspással.

- Miért barátkozol az ellenségeddel?! - mennydörögte egy isteni hang, ami hosszadalmas visszhangokat vetett.

S42 rémülten nézett a kövér férfira.

- Nem barátkozom vele... csak elfogott, bár ez nem az én hibám volt.



Szánalmasnak érezte ezt a mentegetőzést, mert jól tudta, hogy csak a vesztesek eshetnek fogságba – az igazi katonák inkább meghalnak, mintsem, hogy ekkora szégyen érje őket. Ó, miért is nem végzett már Grahannal? Ekkor hirtelen megértett valamit.

– Ez egy próbatétel volt? A hűségemet tesztelitek?

Értetlenül nézett előbb a tűzarcra, aztán a grumekre. A lángarc ekkor megnyúlt, a szemfogai megnöttek, miközben hörgés, morgás hangzott fel.

– Zahorra, mindjárt szétép! – kiáltotta Matildka, és eltakarta a szemeit, de mesterének vádló tekintete még akkor is előtte lebegett.

A zöld színű lángok mintha a testébe égtek volna, hogy belülről marják szét. Összehúzta magát, miközben úgy szűkölt, akár egy choac kutya. Rájött, hogy hamarosan megsemmisül, de talán még az is jobb lesz, mint érezni az iszonyatos félelmet és csalódást.

– Elbuktam a próbát – motyogta halkan.

Szinte várta már a halált, ami véget vet a lelkében tomboló szenvedésnek.

– Nyugalom! – kiáltott rá Grahan, amitől oszladozni kezdett benne a rettegés.

Rájött, hogy egy mentális parancsot kapott. Sosem hitte volna, hogy ilyesmivel nem csak ártani lehet, hanem segíteni is.

– Nyugalom! – ismételte a kövér férfi. – Ne ess pánikba! Amit láatsz, az egy elementál nevű asztrális lény. Alapból semleges identitás, és mindig azzá alakul át, amit belelát valaki. Vagyis ezt a lényt az elméd formálja. Nem vagy veszélyben. Hallod? Nem... vagy... veszélyben! Érted, amit mondok?

Matildka kinyitotta a szemét, de még mindig remegett egy kissé. Csodálkozva nézte a zöld színű lángot, ami előbb egy pillangóvá alakult át, aztán beleolvadt a tűzbe. A zöld szín elhalványodott, majd teljesen eltűnt és a tűz visszaváltott vörösre. S42 ekkor rájött arra, hogy a másik igazat beszélt az imént: a saját tudata változtatta át azt az asztrális entitást a kiképző mesterének az arcává. Elszégyellte magát. Nem örült neki, hogy pont egy grumek látja meg a gyengeségét.

– Ne resteld magad! A legtöbbször a félelmeit vetíti rá az elementálra.

– Mire volt ez jó?! Árukl már el, mit akarsz tőlem!

– Azt, hogy megértsd, hogy nem vagyok az ellenséged. Egy a sorsunk. Én is ugyanolyan áldozat vagyok, mint te. A wradlalkok áldozata.

– Mit merészelsz mondani?!

Az öregasszony keze ökölbe szorult.

– Látod, milyen gépiesen reagálsz?

Matildka legszívesebben támadott volna, de ösztönösen érezte, hogy a nagydarab harcos már tudja, hogy mit fog csinálni. Eddig is ő irányította az eseményeket, és ha meg akarta volna ölni, már rég megtehetné volna. A vorzon eddig mindig magabiztos volt a különböző csaták előtt, ám ezúttal megváltozott a helyzet. Bár nehezebbre esett, de visszafogta magát.

– Nagyon jó! – mosolyodott el Grahan. – Úgy vélem, fejlődőképes vagy.

– Ki a fene vagy te?

– Amíg az elméd rabja vagy, ezt nem fogod megtudni, de még azt sem, hogy te ki vagy. Sosem jöttél volna rá magadtól, hogy milyen lény az elementál, pedig te formáltad őt.

Lehetett volna a barátod is, vagy egy hasznos segítő, de te kis híján a hőhéroddá változtattad. Ha nem emelkedsz felül magadon, addig így van ez mindenkivel, úgyhogy ne kérdezd meg tőlem, hogy ki vagyok. Csak az vagyok a számodra, akit belém láatsz.

Matildka kezében egyre gyorsabban járt a kötőtű. Néha egészen belefeledkezett a munkába és az emlékezésbe. Hosszú idő eltelt azóta, hogy Grahannal megismerkedett, és azóta már egyáltalán nem egy ellenséget látott benne, hanem sokkal inkább az egyetlen barátját. Csak később ébredt rá arra, hogy wradlalkok mennyire elvadították – egy öntudatlan gyilkoló gépet szerettek volna formálni belőle, és kis híján sikerült a tervük.

Hirtelen abbahagyta a kötögetést, és lerakta a félig kész pulóvert az asztalra. A Fölon remekül érezte magát, de néha rátört a magány érzete. Jó lett volna hozzá hasonlókkal találkozni. Ki kellett szellőztetnie a fejét. Úgy döntött, hogy elmegy vásárolni. Ezen a bolygón nem kellett megküzdenie az élelemért, elég volt, ha fizetett érte.

A pénzzel nem volt baja, ugyanis teleportál eszközei segítségével épp elegendő lopott már különböző bűnözőktől. Rádásul a bankszámlarendszereket bármikor fel tudta törni, ugyanis az elméjével képes volt az itteni számítógépek manipulálására, amiben a wradlalk csúcstechnikával létrehozott mini robotja, Nyamf is a segítségére tudott lenni. Általában gazdasági bűnözők offshore számláit csapolta meg, persze vigyázott rá, hogy ne vigye túlzásba, nehogy felfigyeljenek rá.

Akárhogy is, pénzt bármikor tudott szerezni magának. A másik problémája a földi emberek közötti elvegyülés volt, amihez különféle hivatalos iratokra volt szüksége. Ezeket már kicsit nehezebb volt beszereznie, de ez sem okozott leküzdhetetlen feladatot a számára.

Felállt a foteljából és nyújtózkodott egyet.

– Vigyázz a házra, Nyamf, amíg visszajövök!

A mini robot élénk csipogások közepette röpködött be a szobába. Forogni kezdett a levegőben, miközben többször is megváltoztatta a színét.

– Csak sétálok egy kicsit, és veszek némi ennivalót – közölte Stophauer néni.

Felhúzta a kényelmes utcai cipőjét, majd könnyű kabátkát öltött magára és kisétált a hátsó ajtón. Bezárta a házat és eltette a kulcsomót a retikulébe. Leellenőrizte a pénztárcáját, az iratait, aztán a hátsó udvaron található szőnyegporolóhoz lépett. A szerkezet két vasbeton tartóoszlopból állt, amiket egy kerek vascső kötött össze. Sok helyen lehetett ilyesmit látni, de ez a poroló jóval magasabb volt, mint a többi.

A környéken élő ismerősei közül senki sem értette, hogy miért kellett olyan magasra tenni azt a vasrudat, hiszen csak létrával lehetne feltenni rá a szőnyeget. Vagy rá kell talán dobni? Matildka persze nem árulta el nekik a titkot, csak hamiskásan babszalgott.

Most is mosoly öntötte el az arcát, miközben felugrott és megkapaszkodott a szőnyegporoló vascsövében. A hátgerince hálás volt ezért a tevékenységért. A hátsó udvarra nem lehetett odakintről belátni, így felesleges volt attól tartania, hogy észreveszik. Elvégzett néhány térdhajlítást, majd felemelte a lábait egészen a feje fölé, hogy a hasizmait még jobban megtornáztassa. Csinált vagy harmincat ebből a gyakorlatból, aztán felhúzta magát, amíg a feje, sőt a mellkasa is a vascső felé került, majd kitolta a testét, és felment kézallásba.



Egy darabig megtartotta ezt a pózt, mintha így szemlélődött volna, aztán behajlította a karjait és elkezdte kinyomkodni magát. Körülbelül ötvenet csinált a kézállásból történő karhajlításból, mire érezni kezdte a hatást. Leugrott a földre, és megrázogatta a karjait.

- Ez nem éppen egy komplex edzés, de a semminél azért több - sottogta maga elé.

Nem szeretett volna elpuhulni ezen a kis gravitációjú bolygón, ezért mindennap mozgott valamit. Gyakran használta a föld alatt rejtőző űrhajójának a gravitációs termét, hogy a Földnél „nehezebb” körülmények között edzhesse a testét, és minden lehetőséget megragadott egy kis erősítésre, vagy kardió gyakorlatra.

A tornamutatvány után felvette a retikulét a földről, és kísértelt az utcára. A kaput bezárta maga mögött, aztán megfürdette öreg arcát a napfényben. Eszébe jutott valami. Kinyitotta a kis táskát, és leellenőrizte, hogy elegendő pénz van-e a tárcájában, aztán útnak indult.

Kellemes, nyári idő volt, bár fújtt kicsit a szél. A vorzon kényelmes tempóban sétált végig a megszokott utcákon. Az „úri negyed” környékén emeletes villák mellett haladt el. Senki nem zavarta elmélyült magányában.

Pár nap óta egyre gyakrabban jutott eszébe egykori barátja, Grahan. Sosem hitte volna, hogy ennyire hiányozni fog neki. Úgy tűnt, kezd valóban megöregedni, mert egyre szentimentálisabbá vált.

„Vajon neki is az eszébe jutok néha?” - tűnődött szomorúan. - „Ki tudja. Talán most ő is rám gondol.”

Úgy nézett ki, túlságosan elmerengett, mert megfeledkezett a szokásos óvatosságáról, így a telepátikus képességei kicsit megkésve figyelmeztették a veszélyre.

„A táskám!” - hasított bele a felismerés.

A motor elszáguldott mellette, és a hátul ülő fiatal férfi kis híján kitépte a kezéből szeretett retikulét, ám a vorzon visszarántotta azt olyan határozottsággal, hogy a rock zenész külsejű fickó egyszerűen leröpült a Kawasakiról, és nekicsapódott egy villanyoszlopnak.

A motor egy kerékre állt, ahogy továbbszáguldott, miközben a másik pasas fölősegesen próbálta megtartani az egyensúlyát. Leugrott a járgányáról, amit még mindig meg akart fogni, mivel a kormányba kapaszkodott, de csupán annyit ért el, hogy a bivalyerős Kawasaki maga után vonszolta. A nehézfiú kénytelen volt elengedni a kormányt, amitől a méregdrága motorja továbbgurult és egy fém szeméttárolónak ütközött.

Az izmos férfit még vitte a lendület - futott pár métert előre, aztán orra bukott. Káromkodva állt fel a földről. Levette a bukósiskáját és a földhöz vágta. Dühösen indult el a vorzon felé. Ekkora szégyen még életében nem érte.

- Mit akarnak tőlem? - kérdezte a néni, ám a bőrkabátos, szakállas alak nem kívánt társalogni vele.

- Most véged van, te banya! - kiáltotta miközben egy rugóskést vett elő. - Nem kellett volna keménykedned!

- Na, de fiatalember!

Matildka letette a retikulét.

A „fiatalember” előrelendült és egy széles ívű, vízszintes mozdulattal a néni felé csapott a késsel - az arcát szerette volna megvágni. Már csinált ilyet másokkal is, és nagyon

élvezte, amikor a borotvaéles pengéje felhasította az áldozatai képét. Így jelölte meg őket. Jenővel, a „szamurájjal” bizony nem volt tanácsos szórakozni.

Ám a bandita ezúttal elszámolta magát, mert a vénasszony egy kicsit közelebb lépett, és egy szemmel szinte követhetetlen mozdulattal blokkolta a vágását a baljával, aztán ráfogott a csuklójára; a jobbával pedig egy alulról felfelé irányuló mozdulattal a felkarjára sújtott, hogy kiugrott a válla a helyéről. Aztán egy karcsavarás következett, amitől a könyöke is kifordult. A keményfiú felsikoltott, Matildka pedig beleterdelt a mellkasába, aztán egy könnyed mozdulattal képen törölte, amitől rögvest hanyatt vágódott.

Az öregasszony kíváncsian fordult meg. Pillantása üres volt. A másik kemény fiú elképedve nézte őt, miközben a bordáit fájlalta. Pár pillanatig mintha azon gondolkodott volna, hogy mit tegyen, aztán menekülni kezdett. Cipője egyre hevesebben csattogott az aszfalton, míg nem eltűnt a sarok mögött.

A vorzon visszafordult. A földön fekvő Jenő orrából dőlt a vér, és úgy tátogott, akár a partra vetett hal.

- Mindez egy retikul miatt - somolygott a kedves arcú néni, miközben eltűnt lassan az üresség a szeméből.

A „szamuráj” nem reagált rá, ami nem volt csoda, mivel majd összepisilte magát a fájdalomtól. A vorzonnak már volt alkalma megtapasztalnia, hogy emberi test igencsak törékeny szerkezet. De ez mindenkivel így van?

Egy erkély felé nézett, és meglátta a barátját. Egy pillanat alatt összekapcsolódtak. A hatalmas termetű férfi ránézésre olyan százhetven kilós lehetett. Fekete haja és barna bőre volt, ám Stophauer néni ez nem tévesztette meg. Ezek szerint helyes volt a megérzése az imént: a barátja most is rá gondolt, bár igyekezett elfedni az agyhullámain. S42 azonban egy cseppet sem foglalkozott ilyesmivel.

„De jó hogy látlak, Grahan!” - üzent neki telepátikusan, miközben őszinte boldogság árasztotta el a szívét.

A férfi szélesen elmosolyodott, majd intett neki a kezével.

„Miért küldted rám ezeket?” - kérdezte a vorzon, még mindig az elméjével kommunikálva.

A másik egy pillanatig eltűnődött, majd ő is ugyanúgy válaszolt.

„Túlságosan jó a mentális védelmed. Nem voltam benne biztos, hogy téged taláلتalak meg, azért tettelek próbára.”

Aztán vigyorogni kezdett.

„De megtaláلتalak, barátom! Nem is tudod, hogy mióta kereslek már. Nagyon hiányoztál nekem.”

„Örülök neki, hogy megkerestél” - felelte a vorzon.

„Én is örülök. Az igazi barátját sosem feleli el a grumek!”

Kemény motorosnak látszol,

S meglehet, hogy az vagy,

De ha Matildkával kezdesz,

A szerencséd elhagy.

Lehetsz akár bösz samuráj,

Ki mindenkit felszab,

Hamburger lesz nagy fejedből,

Ha Matildka elkap.

Angyalszárny

Zivataros lelkem koboldjai
Kongatják kiüresedett libidómat,
Miközben szárnyak feszülnek
Szét az égen, s én csak nézem,
Milyen fényes!

Vaj' ki lesz az a lány, aki majd
Ismét felkorbácsolja bennem
A vágyat!?
Angyalszárnyán suhanok nesztelen
A végtelenbe, s még
Tovább is!

Szeretlek, Drága Anemóna!
Kérdés már csak az, hogy
Létezel-e, s ha létezel,
Merre jársz?

Seth

A kép tiszta...

Jó veled szóltanul ücsörögni...
lassulni kezd a felgyorsult világ.
Tisztulni tud, ami túlkomplikált,
s az itt ragadt sötét, derengeni.

Jó veled számolni csillagokat,
az igézetet nevéen nevezni.
Emlékezni, tervezni, nevetni,
s szeretni minden valóságot.

Jó veled... Az egyszerű is ékes,
mint a fagyon áttörő hóvirág.
Szívvel látni különös szomjúság.
Oltható, de átélni érdemes.

Veled jó... Nem baj, ha csetlek-botlok.
Nem kell másnak lennem. A kép tiszta.
Egymásra talál újra és újra,
egy furcsa pár... Léleknászutasok.

Alkony

A hegedű csodás

A hegedű csodás hangja testem elringatja,
háborgó lelkemet simogatja, megnyugtatja,
nézem kezedet, az akkordokon ide-oda siklik,
tested lágyan, kéjesen, ütemre vonaglik.

Szeretlek! Mindenről te jutsz az eszembe,
örökre betáncoltál szerelmes szívembe,
úgy imádom a hegedű hangját, játssz nekem!
Végleg elkápráztattál, és elrabortad az életem...

macika

Reggeli fények

Homályt sóhajtott a hajnal,
kéken mosolyog a reggel,
erős-vörös az ég alja,
készülődik türelemmel.

Ébred a Nap, hosszan pihent,
a látóhatár megnyílik,
egyre közeledik hozzám,
mind fényesebben tündöklök.

Betekint az udvaromba:
szeretettel fogadom,
hajnal, reggel, látóhatár,
a fényüket bájoló.

Munkára készen a város,
lelke derével tele,
az emberek úgy dolgoznak:
szívükben szól a zene.

kisjankó

Nélküled

Mikor a nap már kezd beágyazni,
és a fellegek álmosan ringatózni,
a tenger vize olyan, mint a tükör,
az egyedüllét akkor meggyötör.

Elképzelem, hogy itt vagy velem,
hajón ringatódzva fogod kezem,
örült dolgokat súgsz a fülembe,
és vágyakozva nézel a szemembe.

Nélküled most nehezebb az életem,
oly sokszor rám telepszik a félelem,
elmémbe furcsa dolgok születnek,
egyedül nem tudok örülni a szépnek.

Mikor válladra hajtottam fáradt fejem,
a csillagokat hoztad le, kedvesem,
szébbek voltak a békés naplementék,
és a gyönyörűen csillogó napfelkelték.

Az ablakból nézem a fekete felleget,
mi eltakarja a csodálatos fényeket,
hallom a sirályok szárnycsapásait,
s a tenger morajló, dühös hullámain.

macika



JohnnySilver

Glomp

– Hé haver! Te is a járatra vársz?

A férfi felkapta a fejét és körülnézett. Egyedül állt a homályos fabódében. A szemerkélő eső ellenére a többi utas inkább a szélvédett oldalon gyülekezett, senki nem merészkedett be a penetráns viseletszagot árasztó falak közé. Összerázkódott, amikor az elázott farmerdzseki gallérja a nyakához ért.

Reflektor söpört végig a mocskos ablakokat takaró plakátok és hirdetések között. A pékség puttonyos kisteherautója húzott el hörgő motorral a járdaszívet mellett. Víz loccsant, aztán káromkodás hallatszott. Önkéntelenül tett egy lépést hátrafelé.

– Hahó, mamlasz! El ne taposs! – hallatszott ismét a hang.

Az utazó hátrafordult és lenézett a hang irányába. Apró emberke topogott a pad mellett, a lábánál egy fekete batyu. Bojtos sapkája alól göndör fürtök kandikáltak elő, zöld köpenyének felhajtott gallérját díszes ezüstkapocs fogta össze álla alatt. Ráncos arcán gúnyos vigyor villant, ahogy meglátta a férfi elkerekedő szemét.

– Na, mi van, úgy csinálsz, mintha nem láttál volna még segédet!

A férfi végignézett az ablakokon. Nyakig húzott kabátokat és pulóvereket látott, kíváncsi arcot egyet sem. Az eresz alatt toporgók az utca vége felé fordulva várták a hajnali buszt. A lámpaoszlop tövében két pár állt egymással szemben egy nagy esernyő alatt. Az egyik férfi megigazította vállán a táskát, aztán legyintett. Sorstársa némán biccentett az előtte álló felesége feje felett, és rendületlenül tartotta fejk fölött az ernyőt. A két asszony halk pusmogása egyetlen folyamatos zümmögésként lengte be a váró környékét. Jobbról új hang érkezett. Szuszogó nő lépett fel az ajtó előtt a térkövezett járdaszívetre. Nem nézett semerre. Vaskos ujjával össze- csípte arca előtt az esőkabát csuklyáját, aztán lehajtott fejfel elsurrant a leszakított ereszcatornából csöpögő víz alatt.

Tüsszentés hallatszott a pad felől. A fura ember egy szürkés ruhadarabba fojtotta a következő prüszkölést. A fiatal férfi esetlenül mormolt az orra alatt valamit. A segéd megtörölte az állát, aztán a kabátja ujjába gyúrta a zsebkendőt. Összefonta karját a mellkasán, és félrebillentett fejfel nézett a fölé magasodó utasra.

– Azt kérdeztem, te is a járatra vársz? – ismételte meg a kérdést.

A férfi megköszönte a torkát.

– Itt mindenki arra vár – kifelé intett.

A segéd végigmérte beszélgetőtársát, lebiggyesztette az ajkát, aztán rántott egyet a vállán. Bal lábát maga mellett húzta, ahogy az ablakhoz bicegett. Megkapaszkodott az üveget tartó léckeretben, majd lábujjhegyre állt. A lámpa vibráló fényétől hunyorogva lesett ki a plakátsor alatt. Mozdulatlansága alig néhány másodpercig tartott és megvető horkantással ért véget. Visszanézett a férfira, megcsóválta a fejét. Visszacsozogott a csomagjához. Egyik kezét zsebébe süllyesztette, másikkal megkapaszkodott a padban.

– Kell egy glomp? – kérdezte rövid hallgatás után

– Nem veszek semmit! – vágta rá a fiatal férfi gondolkodás nélkül.

A segéd hátrahőkölt, körmei megcsikordultak a deszkán.

– Ember! Szerinted mikor fog neked megint glomp-ot

kínálni valaki?

– Nem tudom, és nem is érdekel! – mondta az utas, miközben távolabb lépett.

Horkantás, aztán csörömpölés hallatszott a háta mögül. Hátrasandított. A kis ember a batyujába turkált, közben folyamatosan motyogott maga elé.

– Még, hogy nem érdekl a glomp! Majd fogja, de akkor aztán lesheti! Ekkora mamlasz! Gőze nincs, mit ajánlok neki!

A zörgés elhallgatott, a férfi gyorsan visszafordult a bejárat felé. Összeszorította állkapcsát és tekintetét előre szegezte, úgy mélyült el a plakátok alig látható sorai közt. Retro party, házhoz szállítás, eladó mosógép, frissen nyílt szerviz, elveszett kutya. Néha letéptek egyet, hogy új kerülhessen a helyére, néha csak ráragasztották a meglévőre a frissebbet. Elnézett két fektetve felrajzszegezett lap között. A várakozók nagy része színes reklámtáskákkal állt a buszváróban. Az esőkabátokon, ernyőkön, táskákon tenyérnyi széles feliratok próbálták magukra vonni maguk elé bámuló emberek figyelmét.

Egy alacsony férfi állt be az ajtókeret elé. Baseballsapkáján fehér foltok virítottak. Kezét fázósan dugta a térdnadrág zsebébe. Fehér műanyagklumpában csattogott végig a térkövön, amit a rossz idő tiszteletére fekete zoknival párosítva viselt. Nekitámaszkodott a félfának és a fülét kezdte piszkálni. A központ felől medvetermétű férfi érkezett, hátán parányi hátizsák. Komótosan sétált az utca közepén. Kikerülte a megsüppedt aszfalton terjengő tócsát, és a várakozókat, majd a bejáratnál várakozó mellé lépett. Morogtak valamit egymásnak, de kezet nem fogtak.

Kékesfehér villám szaladt át az égen, aztán megremegett a levegő. A megállóval szemben a fűzfa leveleiről víz zúdult a járdára. Az esőcseppek felduzzadtak és szinte összeértek. Az emberek, amennyire lehetett, közelebb húzódtak a buszváróhoz. A férfi megvakarta az állát, utána az órájára nézett. Négy ötvenöt. Beletúrt a zsebébe és ujjai között görgetni kezdett egy pénzdarabot.

A zörgés elhallgatott mögötte, a helyét krakogás vette át, majd a homályból ismét kérdést szegeztek neki.

– Jól meggondoltad? Nemsokára itt a járat! Akkor majd kellene a glomp!

A férfi elhúzódott a segédétől, egészen közel lépett a bejáratához. Odakint feltámadt a szél, a cseppek szinte vízszintesen érkezve fröccsentek szét az üvegen, a kellemetlen szag mégsem mozdult meg a faházban. Az egyik plakát szélén a ragasztó megadta magát a sorsának, a lap sarka ritmustalan ütemben verte az üveget. A vihar máskor bevert a váróba, a becsapó szél ilyenkor kitisztította az állott levegőt, ám ezen a reggelen éles vonal választotta el a külteret az épület belsejétől. A fiatalember kinyújtotta a kezét. Jéghideg eső végigverte a széttárt ujjait, ám ahogy visszahúzta kezét, egy csepp nedvesség sem maradt rajta.

– Mi a fene! – mordult fel.

A közelben álló két férfi háttal állt neki, meg sem mozdultak a hangjára. Elmélyülten taglalták az esti meccset. Röpködtek a nevek, a gólok és a statisztikák. Tíz éve minden reggel frissítő hírekkel szolgáltak a megálló állandó, vagy alkalmi utasközösségének. Amikor nem a helyi csapat aktuális mérkőzéseit tárgyalták, akkor valamelyik sportcsatornán látottakon csemegéztek. Ha érdekes esemény történt, siették-

ben a köszönésnek számító hajnali mormogást sem pazarolták el az idejükből.

A városban rekedt férfi általában elhúzódott tőlük, hogy minél kevesebbet kelljen hallania a sokadosztályú vidéki csapat hányattatott életéből, most azonban közvetlenül melőlük lépett.

- Mi is lett az eredmény? - kérdezte tőlük.

A két férfi lendületesen folytatta a beszélgetést. A közbeszólás eltűnt a bírói hibák fölött folyó vita harsány szóváltásában. Ebben mindig egyetértés volt köztük.

- Nem is volt olyan rossz a bíró! - próbálkozott újra a férfi.

A beszélgetők hangja egyre emelkedett, az alacsonyabb hevesen gesztikulált, amit társa mosolyogva figyelt.

- Kihez beszéltél? - bukkant fel mellette a segéd.

A fiatalember ökölbe szorította a kezét.

- Mi ez az egész? - csattant fel.

A fura emberke rántott egyet a vállán.

- Mit én azt tudhatom? Én csak a járatot várom! - morogta sértődötten.

A férfi kinyitotta a száját, aztán becsukta. Háta fordított sapkás alaknak. A templomtornyot kezdte bámulni, közben lassan számolt magában. Tíznel mély levegőt vett, és kiengedte az öklét. Gyors pillantással felmérte az eresz alatti helyeket. Az esővédett oldalon egy fél hely sem akadt, pedig szívesen megszabadult volna alkalmi beszélgetőtársától. A kanyar felé nézett. Egy sárga esőkabátos alak tolt egy kerékpart az úttesten. A busz sehol.

A segéd, ismét matatni kezdett a csomagjával. A férfi a folyamatos zörgésre önkéntelenül hátranézett.

- Intesz neki te, vagy intsek én? - nézett rá a kínzója.

- Na, ebből elegendem van! - rántotta össze magán a kabátot a férfi.

- Jól van, na! Intek neki én, úgysem áll meg az ácsorgókért! Te meg majd eldöntöd, mit is akarsz valójában! - vette hátára a csomagját a sipkás emberke.

A férfi felhajtotta a kabát gallérját, rántott egyet a vállát húzó táská szíján és kifelé indult. Zümmögő hang akasztotta meg két lépés között. Az üvegben fény tükröződött, ezúttal belülről. Sarkon pördült, felhőrdült, nyitotta a száját, hogy végleg kiosztja a kis embert, azonban a feltóduló szavak helyett csupán egy nyögésre tellett az erejéből.

A segéd a padnak dőlve állt és a tenyérnyi kékes fényoszlopot bámulta. Bojtos sapkáját a hóna alatt, arcán széles vigyor. Jobb tenyerét előre tartotta, rajta rubint fényvel villogott egy négyzet alakú tárgy.

- Egy utas! - kiáltott felfelé.

Sziszegő hang válaszolt, aztán a fénykör méteres átmérőre tárgult. A sörösdoboz lassan átgurult a várón, a szélén szikrák pattantak. A vizeletszag helyét friss ózonillat vette át. Az emberke belépett a körbe és eltűnt.

A férfi összeszorította a száját. A fényt bámulta, ami felé mozdult, de megállt a cipőorra előtt egy tenyérnyivel. A sziszegő hang ismét szólt, valahonnan a tető irányából. Nem értette a hangokat, csak a glomp szót találta ismerősnek. Maga is meglepődött, amikor remegő fejhangon megszólalt.

- Mi az a glomp?

A hang nem válaszolt. A fény sugar összeszűkölt, majd elhalványodott és eltűnt. Szél csapott be a váróba, ázott földszagot sodort magával. A hidegben a férfi megrázkódott, de nem mozdult. Az a helyet bámulta, ahol a segéd eltűnt a fényben. A sörösdoboz még ott gurult a pad mellett, azonban mást nem lehetett látni a helyiséget betöltő fényben. Óvatosan lépett egyet előre. Óvatosan megtapogatta lábával a fénykör helyét.

Árnyak mozdultak a falakon. Kinézett, látta, hogy az utasok már szállnak fel a buszra. Kilépett a váróból, oldalról besorolt, és megelőzte a két vitakozót az ajtóban. A munkatársa a harmadik sorban ült, már emelte is a táskáját a foglalt helyről.

A férfi lehuppant, a lábához tette a táskáját, aztán köszönés nélkül rákérdezett:

- Te, mi az a glomp?



Space: 1999 – Az Alfa Holdbázis

Kapitány

Pár évvel ezelőtt gyermekkorom egyik kedvenc sci-fi sorozatát, az Alfa holdbázist néztem minden este a Filmmúzeum adásában. Először csak érdeklődésképpen ütem le a TV elé (nem vártam túl sokat a filmtől, lévén már 40 éves), másodsorra a "csak megnézek még egy részt" érzés vezérelt, azután pedig – bár nem vagyok sorozatfüggő – egyszerűen nem tudtam kihagyni egyetlen adást sem, de az első évadról először sajnos lemaradtam. Később azért ezeket a részeket is sikerült beszerezni innen-onnan :)



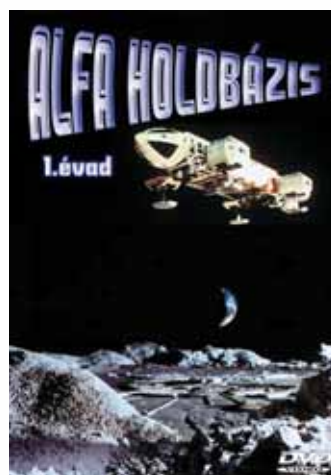
A sorozat 1975 és 1977 között készült, eredeti angol címe Space: 1999, Magyarországon 1977-ben vetítették először. A cím jól mutatja az űrkutatással kapcsolatos korabeli biza-kodó hangulatot. Ehhez képest az emberiség 1972 óta arra sem volt képes, hogy ismét eljusson a Holdra, nemhogy bázist létesítsen rajta.

A történet szerint a Holdon épült bázis egy masszív nukleáris robbanás során elszakadt a Földtől, és kisodródott az űrbe, persze teljes legénységével együtt. A sorozat az űrbeli viszonyosságokat meséli el. A főbb szereplők: John Koenig parancsnok, aki bölcs és szinte legyőzhetetlen, mindent személyesen intéz, majd évtizedekkel később az X-aktákban tűnik fel, mint Dr. Alvin Kurtzweil. A bázis orvosa Dr. Helena Russell, aki szorgalmasan vezeti a holdbázis történetét. Köztük van az ausztrál pilóta, Alan Carter, aki csak néha lép fel agresszíven, egyébként pedig hidegvérű és megingathatatlan. A tudományos tiszt (a második évadtól) Maya, az alakváltó, aki nem a Földről érkezett, a keresztség-



ben a rövidke Katherina Freiin Schell von Bauschlott nevet kapta, és az édesanyja magyar származású (a magyarok mindenhol ott vannak). Az egyik részben még Darth Vader, azaz David Prowse is feltűnik, mint egy legyőzhetetlen tűnő robot.

A kivitelezésen látszik, hogy 70-es évekbeli sorozatot látunk. Az idegen lények mind humanoidok (így nincs szükség költség-trükkökre), szőrösök és gülü szeműek, de gyakran még így is félelmetesek. Az idegenekkel általában könnyű felvenni a kapcsolatot, ugyanis tudnak magyarul, így nincs gond a kommunikációval. Csak az a baj, hogy az emberiség vesztére törnek. Persze tudjuk, hogy a végén Koenig parancsnok mindig győz, de azért ugyanúgy végigizguljuk a filmet, mint három évtizeddel ezelőtt.



Czinkóczy
Krisztina

A tudás ára

- Miért tetted ezt velem, Karina?

A kérdés üresen hullik a szoba csöndjébe. Egy kartondoboznyi feljegyzés, és egy napló: ez maradt nekem egykori legjobb barátóm után. Évekkel ezelőtt láttam őt utoljára, egy kávéházi beszélgetés alkalmával.

A halálhír után két héttel felkeresett az ügyvédje. Azt mondta, Karina bevett a végrendeletébe, így hát elmentem a hagyatéki tárgyalásra. Azt gondoltam, egykori barátóm néhány bizsut hagyott rám, esetleg a közös fényképeinket egyetemista korunkból. Valami kis kedvességet, amiről rá emlékezhetek.

Emlékeztem is a hosszú vonatúton, talán túl sokat is. Egy csenevész, bakancsos-szimatszatyros lányt láttam magam előtt, aki ijedt arccal bolyong a pécsi kampuszon. Ma már tudom, hiába hittem magam vagánynak, messziről látszott, hogy csak egy gólya vagyok, aki idecsöppent „Mucsáról”, és nem találja a helyét. Talán soha nem is találtam volna meg, ha nincs Karina.

A hagyatéki tárgyalásról hazafelé ismét sok időm volt az emlékezésre. Már a pályaudvaron felbontottam a gondosan leragasztott kartondobozt, és értetlenül túrtam a füzetek, mappák és magányos papírlapok közé. Találomra előhúztam egyet: képletek sorakoztak rajta gyöngybetűkkel. Egy másikon jegyzetekbe olvashattam bele, tele áthúzásokkal és nyilacsákkal, amelyek mindig egy felkiáltójeles mondathoz vezettek. Csak annyit értettem belőle, hogy a relativitáselmélethez van köze.

Mindig úgy gondoltam, Karina született zseni, az a fajta, aki valami furcsa véletlen folytán ösztönös érzéssel születik egy tudományterület iránt. Neki egy percig sem kellett azon gondolkodnia, hogy mi legyen; már kiskorában sorra nyerte a fizikaversenyeket.

De miért nem az egyik kollégájára hagyta ezeket a jegyzeteket, aki értené is, hogy mit tart a kezében? Akkoriban, pszichológushallgatóként én csak Karina miatt jártam be a természettudományi karra, és miatta próbáltam felfogni lelkesen előadott elméleteit. Igazából sosem értettem belőlük túl sokat, épp csak annyit, hogy biztos legyen benne, egyszer övé lesz a Nobel díj.

Mire a vonatom befutott a Keletibe, megtaláltam a doboz alján a naplót is, de csak otthon néztem bele. Az első dátum három évvel ezelőtti volt, a bejegyzések rendszertelenül követték egymást, néha hónapokat is kihagyott, máskor szinte naponta írt valamit. De ezt csak később figyeltem meg, a legelső felfedezésem egy időre minden mást kiszorított: az összes bejegyzés hozzám volt címezve.

Később rájöttem, hogy az utolsó találkozásunkkor kezdte el írni a naplót. Csak arra tudok gondolni, már akkor sejtette, hogy az élete hamarosan véget ér. Ez azonban olyan kérdéseket vet fel, amelyekkel félek szembenézni.

„Drága Illi!” – kezdődött a kis könyvecske első bejegyzése.

Milyen irigy voltam Karina egzotikus hangzású nevére! Nekem csak az Ilona jutott, amit gyűlöltem a tinédzserlázadás utolsó nagy hullámában. Az Ili becézést elviseltem.

Karina ötlete volt, hogy ejtsük két l-el, és máris úgy hangzik, mintha köze sem lenne a vénkisasszonyosnak érzett Ilonához. Soha többé nem szólított máshogy. És soha többé nem szólított így senki más.

Ezt a becenevet olvasva futotta el a könny először a szememet. Nem sírtam, amikor megtudtam a halálhírét, és akkor sem, amikor senki nem hívott a temetésére – a munka miatt amúgy sem tudtam volna elmenni. De miközben olvastam Karina bejegyzéseit, pár oldalanként elbögtem magam; hüppögő, rázkódó zokogással, amelyet talán fiatal lány koromban csináltam utoljára. Magam előtt láttam Karinát húsz évesen, ahogy áll a kampusz előtt, vagy a Széchenyi téren ül egy padon, és nevet teli torokból, hátrahajtott fejjel, míg rövid, hollófekete haja a gallérját nem söpri.

Az első sírógörccs miatt ki kellett mennem a fürdőszobába, és percekig locsolni az arcomat hidegvízzel, mire úgy éreztem, folytatni tudom az olvasást.

„Biztosan emlékszel még a régi Széchenyi tér legendájára.” – írta Karina a bejegyzésben. „Ott kezdődött minden.”

Ha Pécsre gondolok, mindig a Széchenyi teret látom magam előtt. A régit, szökőkút és csobogó nélkül. Igazából nem volt több, csak egy kis zöld rész a szobor körül, és pár pad. Mi mégis imádtuk, talán a városi legenda miatt. Egyikünk sem emlékezett később, hogy kitől hallottunk róla először. A legenda szerint a Széchenyi tér kővágószőlősi, vörös homokkőburkolatának igen magas volt az urántartalma. Állítólag olyannyira, hogy a téren hasonló értékeket mértek, mint az egykori uránbánya közelében. A sugárzásnak furcsa módon pozitív hatást tulajdonítottak. Sok diák azt mesélte, hogy a téren nagyon könnyű tanulni, akár két óra alatt is fel lehet készülni egy nehéz vizsgára. A hitetleneknek azt hozták fel, hogy a sugárzástól gyorsabban olvad el a főtéren a hó, mint bárhol máshol a városban – várjuk csak ki a telet, majd meglátjuk! És persze minden mesélőnek volt olyan ismerőse, akinek sikerült egy szigorú tanár nehéz vizsgáját a téren való tanulással jelesre teljesíteni.

„Emlékszel, mit mondtam neked akkor?” – kérdezte Karina a bejegyzésben.

A megismerkedésünk napjára utalt, ami egy kiskocsmában végződött hajnaltájban. Karina nélkül nem mertem volna lemenni a végzősök törzshelyére, de ő rám nevetett azzal a teli szájas vigyorával, és rábeszélte, hogy vegyem csak fel a kölcsönbe kapott miniruhát, és nézzünk körül az éjszakában. Néha odacsapódtunk egy társasághoz, de többnyire csak magunkban ittunk és beszélgettünk. – Én úgy éreztem, a világon mindenről, ami igazán fontos, és még sosem tudtam megbeszélni senkivel. – Hajnali háromkor készülődtünk visszamenni a kollégiumba, amikor elcsíptük egy beszélgetés végét. A Széchenyi tér legendájáról volt szó. Addigra már mindketten hallottunk róla, és kifelé menet Karina megjegyezte, hogy kíváncsi lenne, milyen sugárzás is van ott igazából.

„Csak nem hiszed, hogy tényleg sugároznak a tér kövei?” – kérdeztem meglepődve. Egy fizikushallgatótól maximum egy fanyar mosolyt vártam volna erre az elméletre.

A Nyakonöntött Próbagooblin Szolgáltatóház ajánlásával

„Az biztos, hogy nem uránium, de más sugárzások is vannak, nem csak a radioaktív” – válaszolta akkor Karina. „Az ilyen legendáknak szerintem mindig van valami kis valószínűsége.”

„Annyira örültem, amikor összeköltöttünk!” – írta Karina a folytatásban. „Soha nem volt még ilyen jó barátnőm, mint te voltál akkor. Azóta sem.”

Megint elpityeredtem, mint valami érzélgős drámakirálynő. Úgy tűnt, ez a könnyek éjszakája lesz. Felkapcsoltam az olvasólámpát, és bekucorodtam a kedvenc fotelomba a naplóval.

Talán akkor voltam életemben először igazán boldog, amikor beköltöttünk abba az egyszobás, lepukkant garzonba.

„De én nem árultam el, mire jöttem rá lassacskán” – folytatódott a következő oldalon a napló.

„Te pedig nem kérdezted, miért tanulok mindig a téren. Még akkor sem, amikor rábeszéltelek, hogy tanulj velem ott te is.”

Emlékszem, az a vizsgám jeles lett. Talán meg is eresztettem egy viccet a legendáról. És természetesen azt is észrevettem, hogy Karina előszeretettel tanul a téren. Kissé különösnek csak akkor kezdetem találni, amikor igazán beköszöntött a tél, és Karinát továbbra is sokszor láttam órákat tölteni a téren. Kis köröket róva sétált a hóesésben, és folyton le-föl húzgálta a kesztyűjét, hogy lapozhasson.

„Nézd, tényleg elolvad a hó!” – mutatta egyszer a vörös köveken megülő kásás latyakot.

Mosolyogtam ezen, de ő nem vette észre; tekintete a távolba révedt, gondolatban már egészen máshol járt. Legalábbis én ezt hittem.

„Persze tényleg volt érzékem a fizikához” – kezdődött az öt héttel későbbi bejegyzés, mintha abba sem hagyta volna a gondolatmenetet.

„A doktori iskola valószínűleg nem sikerült volna ilyen fényesen, de lett volna egy-két közepes publikáció. Ottmaradhattam volna tanítani. Kristóf biztosan jobban járt volna, és talán én is boldogabb lennék.”

Kristóf volt a legutolsó, akire emlékezni akartam. Harmadik év közepén még nekem udvarolt egy rövid ideig. Egészen addig, míg össze nem ismerttem Karinával. Nem mondhatnám, hogy elpártolása szíven ütött volna, de hogy Karina is érdeklődött Kristóf iránt – ez tényleg kissé féltékenyvé tett.

„Neked nem lehet fogalmad a valós tehetségerőről” – írta Karina -, „és talán el sem hiszed, hogy közel sem volt akkora, ami indokolta volna a sikereimet. De ez az igazság. Először magam sem akartam szembesülni vele. Letettem egy-két vizsgát próbaképpen úgy, hogy nem a téren tanultam. Akármennyit tanultam, nem lettek olyan jók... És az ötletekről még nem is írtam! Egy óra a téren a megfelelő helyen (az elsőt két hétig kerestem), és máris olyan ötletek jutottak az eszembe, amelyekről minden tanár elolvadt. Ilyen ötlet miatt lettem első helyezett az Országos Tudományos Diákköri Konferencián. És persze a diplomamunkámat és a mesterszakos felvételimet is hasonlóan köszönhetem. Vedd

hozzá a többi is, a versenyeket, a nagy sikerű publikációkat, mindent, amit idáig elértem.”

Hitetlenkedve tettem le a kis könyvecskét. Próbáltam elfogulatlanul visszagondolni Karinára. Tényleg olyan rendkívüli zseni volt, mint amilyenek én láttam? Mit tudtam az egyetemet – a Széchenyi teret – megelőző Karináról?

És tényleg soha nem próbálta elmondani nekem? Vagy csak félresöpörtem szerénységnek hitt tiltakozásait... Talán nem voltam olyan jó barátnő, mint állítja. Olyan sok elvárás nehezedett rá; mindenki látni akarta valaminek. Ifjú zseninek, bombanőnek, éltanulónak. Ha tényleg a barátja lettem volna, és nem csak az egyik rajongója, akkor láttam volna az embert, akinek fájdalmai vannak. De én sem engedtem leszállni a piederstárlól, egy percre sem.

„Talán már érted, miért maradtam Pécsen” – írta Karina két lappal később. „Az után a katasztrófálisra sikerült nyári egyetem után úgy döntöttem, hogy megadom magam. Elég fiatal voltam ahhoz a felfuvalkodottsághoz, hogy csak egy kis illegális segítségnek lássam, mintha csak puskáznék. Mennyit nyagगतott az öreg Rónyai prof, hogy menjek külföldre továbbtanulni! Azt az állást az egyetem tudományos lapjánál a városhoz való „hűséges ragaszkodásom” miatt kaptam. Valahol vicces...”

Már akkor is kutattam a Széchenyi tér titkát. Arra már rájöttem, hogy nem mindenkire hat egyformán a sugárzás, vannak teljesen immúnis egyedek is, és szuper-érzékenyek. Én az utóbbiak közé tartozom. Ezt a sugárzást (vagy talán jobb lenne energiamezőnek mondanom) még a hold állása is befolyásolta, sőt, egy kicsit a hőmérséklet is. Mindent leírtam a jegyzeteimben, neked elég annyit tudnod, hogy egy eddig ismeretlen, de korántsem egyedülálló jelenségről van szó. Akkor még csak sejtettem, mára biztosan tudom, hogy egyféle enyhe téridő-torzulás ez, ami különös hatással van az arra fogékony emberei elmére.

Elkezdtem kutatni a zsenik életét, az volt a tervem, hogy újabb hasonló helyekre találjak. Hiszen ami egyszer előfordult, annak máskor és máshol is elő kellett fordulnia. Szabályszerűséget kerestem, és később meg is találtam.”

Két hónapnyi kimaradás következett a naplóbejegyzésekben. Karina gyöngybetűi szálkásabbá, kevésbé gondosan formáltakká váltak, néhol kifutottak a margóra vagy a sorvezető alá. Úgy írt, mint aki nagyon siet, vagy fájdalmai vannak. Belelapozva láttam, hogy ez később egyre rosszabbodott. Összeszorult a torkom. Karina ekkor már komolyan beteg lehetett, talán kórházban, gyógyszerekkel teletömve írta ezeket a sorokat hozzám.

De én egyelőre képtelen voltam arra figyelni, amit írt. Nem érdekelt a felfedezése, sem pedig az, milyen szörnyűséget kell megtudnom. Csak az tudott érdekelni, hogy Karina nincs többé. És hogy szenvedett előtte, én pedig nem voltam mellette.

Tudtam, hogy ezek önző gondolatok, és csak magamat sajnáltam, amikor megint sírva fakadtam. De kellett egy kis

A Nyakonöntött Próbagooblin Szolgáltatóház ajánlásával

idő, no meg egy pohárka konyak idegnyugtatónak, hogy legalább megpróbáljam kicsit másképp látni, és folytatni tudjam az olvasást.

„Drága Illi!

A mesterszak végén kezdtem el azon a mintán gondolkodni, ami nem nekem tűnt föl először a géniuszokkal kapcsolatban. Kétféle szabályszerűség kapcsolódik egybe – az a két momentum, ami minden kvantumfizikus számára egy és ugyanaz: a tér és az idő.

A zsenik gyakran találhatók egy helyen nagy számban. Eddig természetesnek vettük, hogy szellemi központok közelében megnő a számuk. Csak azt nem kérdezte senki, miért pont azok a (néha erre alkalmatlannak látszó) helyek lesznek szellemi központokká?

És itt az idő momentuma is, rögtön kétféleképpen: vannak kiugró periódusok, amikor a szellemi áttörések korszakát éljük. Ilyenkor akár többen is feltalálják ugyanazt, föllendül a művészet, a technológia. A szuper-érzékenyek persze meg is előzhetik a korukat. Most már kitalálhattad, hogy szerintem ennek a mezőnek a szabályos ciklusa áll a forradalmi időszakok mögött.

A másik idővel kapcsolatos dolog már kevésbé lelkesítő: annak ténye, hogy a zsenik ritkán hosszú életűek. Sokszor az átlagnál magasabb arányú korai halál, elmezavar, mentális, érzelmi és fizikai instabilitás jellemzi őket. Persze ennek egy része csak a megnövekedett stressz miatt van – ez a te szakterületed, hogy mitől még.

De ezt a faktort beleszámolva is jóval magasabb az arány, mint kellene. Mintha idő előtt elhasználnának.”

Égett a szemem, de már sírni sem bírtam. Csak bámultam magam elé, és képtelennek éreztem magam a folytatásra. Legszívesebben azt is elfelejtettem volna, amit addig olvastam. De tudtam, hogy ez lehetetlen, soha többé nem gondolhatok ugyanúgy Karinára. És soha többé nem élhetem ugyanúgy tovább a saját kis életemet. Ezen a ponton ráébredtem, hogy miért álltak el a könnyeim. Sosem sírtam dühből.

Fölálltam, és addig járkáltam a kis lakásban körbe-körbe, míg csupasz lábam meg nem fájdult a padlón. Már éjfél is elmúlt, és azon gondolkodtam, hogy reggelre talán mindent más színben látnék, de mára igazán elég volt...

De nem bírtam becsapni magam, másnap találtam volna újabb kifogást, hogy miért ne olvassam tovább. Mindig is jó voltam a menekülésben. A kérdés az volt, szerettem-e Karinát annyira, hogy legalább a halála után meghallgassam, amit mondani akar nekem?

Sóhajtva visszaültem a fotelba.

„Idő!” – írta Karina három oldallal később. „Az energia-megmaradás törvénye egy általánosabb megmaradási elv része, amiben szerepet játszik az idő, és a tér három koordinátája: ez a négyesimpulzus. Ha a négyesimpulzus minden tagja egyensúlyban van, működik az energia-megmaradás törvénye. Megfordítva, ha kibillen az egyensúly, akkor az energia nem marad meg. Ha tehát egy olyan mezővel van

dolgunk, amelyben megbomlik a téridő, akkor az energia elvész. De hová távozik? Sokat gondolkodtam ezen, és a szuperhúr-elmélet feltekeredett dimenziói lehetnek az egyetlen válasz. Talán emlékszel a beszélgetéseinkből ezekre az apró „extra” dimenziókra: valóban léteznek! Csak olyan parányiak, hogy kis számban észre sem vesszük őket vagy a hatásukat. Az a feltételezésem, hogy a téridő bizonyos pontjain megsűrűsödhetnek ezek a dimenziók, és erőteret vagy mezőt alkothatnak.

De mi történik azzal, aki nem csupán véletlenszerűen, alkalmilag tartózkodik ebben az erőterben, hanem tudatosan keresi a megfelelő pontjait és alkalmas időpillanatait, a legsűrűbb részt: azt a teret, ahol nincs tér, és azt az időt, amikor nincs idő? Amikor elképzelhetetlen kicsi mértékben, de ezekben az extra-dimenziókban tartózkodik? Bizonyos mértékig tudom a választ, hiszen láthatom magamon. Ugyanakkor félek, hogy mi minden lehet még, amit nem is sejtek.

A Széchenyi téren valóban a kövekből árad ez a mező, és mint kutatásaim meggyőztek, ez minden esetben így működik, bár azt már megállapítottam, hogy nem a közet típusa a döntő, hanem inkább az elhelyezkedés. Hiába alakították át a teret nemrég, semmi nem változott.

Kezd meggyőződésemmé válni, hogy a régiek tudtak erről a mezőről. Sikerült megvizsgálnom a Stonehenge egy kis mintáját. Az egyiptomi piramisokból is könnyű volt egy darab követ szerezni, de a Húsvét szigeteki kőszobrok fogós feladat lesz. Néha persze vakvágányra futok, a vatikáni Szent Péter tér kövei például teljesen közönségesek.”

Zsongott a fejem, ahogy megpróbáltam Karina csapongó gondolatmenetét követni. Tényleg megfejtette a téridő titkát és megcáfolta az energia-megmaradás tételét is?

Nagyon gondosan újra elolvastam ezt a részt, és lassan valami mámoros, ugyanakkor jeges borzongás futott végig a gerincemen. Ilyen érzés lehet vad tigrist simogatni.

Már semmi pénzért nem hagytam volna abba az olvasást. Mohón továbblapoztam.

„A hatás természetesen nagyon gyenge, de így is több, mint amivel meg tudnánk birkózni. Amit egy ember, vagy akár egy társadalom el tud viselni. Legalábbis kezdem így látni. Az elmére gyakorolt hatás maradandó, ezt érezhetem magamon. Megváltoztatott. Éber álomban töltöttem a mindennapjaim; hallucinációk, tévképzetek rabja lettem. Pontot tehetnék a legnagyobb tudományos vitákra, ugyanakkor képtelen lettem a normális éltre. Már nem értem, hogyan kell szeretni, sírni vagy nevetni. Elfelejtettem, mit kell felvenni egy munkaebédre. Nem zenét hallgatok, hanem matematikai képleteket. Az egészségi állapotom egyre romlik, és az orvosok nem tudják, mi lehet a baj. A kollégáim gyanakodva figyelnek. Abban sem vagyok biztos, hogy még összefüggően fogalmazok, csak remélni tudom, hogy megértesz, mert nem bírom elmagyarázni...”

De már nem állhatok le. Mivé lennék a mező nélkül? Megmaradna az életem, ha feladnám a csodás tudományos karriert? Vagy már túl késő?

A Nyakonöntött Próbagooblin Szolgáltatóház ajánlásával

Úgy érzem, már nem tudnék másképp élni. De szembe kell néznie a következményekkel, a felfedezésem sorsával. Csak egy-két kollégám sejtí, mit kutatok, de ez is elég volt ahhoz, hogy szárnyra kelljen a pletyka. Nemrég olyan szervezetek kerestek meg ajánlatukkal, amelyeknek a létezéséről sem tudtam. Egyelőre udvariasak, de ez nem fog így maradni, ha végképp elutasítom őket.

Akkor hibázok nagyobbat, ha eltitkolom, vagy ha megosztom? Mihez kezd majd az emberiség ilyen hatalommal és ilyen veszélyekkel?

Nem vagyok már ítélőképességem birtokában. Nem bírok dönteni. Félek a kollégáimtól, és elmartam magam mellől mindenki mást. Csak te maradtál meg nekem, de nyilván te sem vagy már ugyanaz, mint akinek én ismertelek. De senki máshoz nem fordulhatok, talán megteszed ezt nekem a barátságunk emlékére."

Az egyre sürgetőbb éhség és szomjúság miatt kénytelen voltam kimenni, és állva bekapni pár falatot a konyhában, pedig a gyomrom remegett az izgatottságtól. Vagy talán a félelemtől, de leginkább mindkettőtől. Kezdtém felfogni Karina hagyatékának igazi súlyát. Ott van minden abban a kartondobozban! És ha jól sejtem, egyedül én tudok róla.

Magamba döntöttem egy pohár vizet is, és rohantam vissza a naplóhoz.

„Kifutok az időből, képletesen és szó szerint is” – folytatta Karina az utolsó teleírt lapon. „Hányszor kívánjuk: bárcsak megállna az idő! Ez a mező egy időutazás, az egyetlen lehetséges módon. Csakhogy még kis mértékben is rendkívül káros. Az idő gyermekei vagyunk, ez öl meg végül, de nélküle még csak el sem képzelhető az élet. Ha valaki egyszer teljesen kilépne a téridőből, abban a pillanatban megszűnne létezni. Legalábbis mint ember.

Az egyre sűrűbb és semmire sem jó kórházi kezeléseket legyengítene. Ami a többit illeti, néha nem csak azt felejttem el, hol és mikor, de azt is, hogy ember vagyok. Az vagyok még? Remélem, nem fogalmazok túl zavarosan. Nincs már sok időm.

Drága kicsi Illi! Te kívülálló vagy, és az egyetlen, akiről biztosan tudom, hogy nem csak az esze, de a szíve is a helyén van.

Megkapod az összes ide kapcsolódó jegyzetemet. Minden mást megsemmisítettem, kitöröltem, ami csak kicsit is utal erre a kutatásomra. Végül is elbuktam, nem bírtam többet tenni. Kérlek, semmisítsd meg helyettem az összes jegyzetet!

Szeretettel, mindörökké a barátod
Karina"

– Miért tetted ezt velem, Karina?

A kérdés türesen hullik a szoba csöndjébe. Ez maradt nekem egykori legjobb barátnőm után: a tudás, és a vele járó felelősség nyomasztó terhe.

Mennyire bízál és hittél bennem, jobban, mint én valaha is benned!

Hajnali kettő is elmúlt, de én már nem fogok aludni a könnyek éjszakáján. Azt várta tőlem, hogy majd én megteszem, amihez neki nem volt elég ereje. Van egy kis kandelabó, egy szál gyufa is elég lenne...

De én nem gyufát keresek, hanem a bőröndömet, miközben az életemen gondolkodom. Középszerű volt eddig, mint én magam.

Emlékszem egy rajzra a jegyzetekből, amit nem értettem, de most már tudom, hogy az új Széchenyi tér alaprajza volt. Piros kis ikszek voltak rajta bejelölve, és mellettük időpontok. Hely és idő. Bőven elérem a kora reggeli vonatot Pécsre.

A bőrönd kereke beakad a küszöbbe, de egy rántás, és kint vagyok a folyosón. Karina áll ott. A szemében téboly.

– Reméltem, hogy erősebb leszel, mint én voltam.

A szívem kihagy egy ütemet, nem bírok megszólalni, a jeges rémület szinte megfagyaszt.

– Nem, nem vagyok szellem – mondja Karina, miközben közelebb jön. – Nem haltam meg, és most már te sem fogsz. Soha.

Szédülök, a dolgok körülöttem remegni látszanak. Átlátok a lépcsőn, az alsó emelet egyre tisztábban dereng fel alóla.

– Ideát minden olyan más, majd meglátod – suttojja Karina, miközben a kezét nyújtja.

Végre feloldódik kicsit a görcsös rémület, a falig hátrálok, de nem érzem magam mögött. Félőrültlen pillantok hátra: félig benne vagyok a falban!

– Hát nem ezt akartad, drága kicsi Illi? – vicsorog rám Karina.

Sikítva rúgom el magam, vissza a lakásba, a félrerúgott bőrönd pörögve csattan a parkettán. Mire a szobába érek, Karina már ott van, derékig áll ki a szőnyegből és emelkedik. Megbabonázva nézem, ahogy egyre több látszik belőle.

– Ha elégetted volna, most nem kéne ezt tennem – magyarázza szinte bocsánatkérően.

De a szeme mást mond. Ez itt nem az én Karinám, hanem egy örült démon. Ösztönösen behunyom a szemem, nem bírom elviselni a látványát egykori barátnőm megcsúfolásának. De aztán erőt veszek magamon. Két lépéssel visszahátrálok a konyhába, egészen a nyitott ablakig. A kezem szilárd fát tapint, ahogy megmarkolom az ablakkeretet. Hála istennek szilárd. Az az izé még nincs elég közel, hogy átrántson magához abba szörnyű fél-létezésbe, melyből előjött.

– Ne makacskodj, Illi! – suhan felém, miközben a lába még mindig a padlóban van.

– Ne szólíts így! – kiáltom felé.

Aztán ugrom.

** Az írásban alapként fellelhető négyesimpulzus, Noether-tétel, Határozatlansági elv, a Szuperhúr-elmélet extradimenziói, és Khun tudományos paradigmaváltása természetesen nem mondanak semmi olyasmit, hogy ezeknek bármi köze lenne vagy lehetne az energiamegmaradás vagy a téridő esetleges sérüléséhez. Ez a részlet csupán merő fikció, amiért valószínűleg nagylexikonnal vernének ki az összes természettudományi karról.*

George R. R. Martin: A jégsárkány

Kapitány

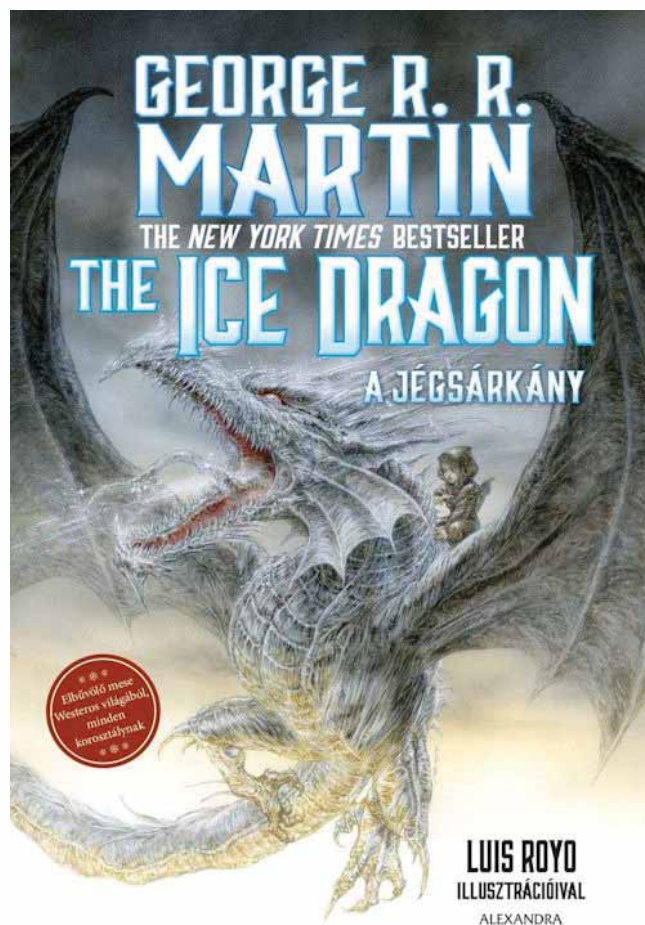
George R. R. Martin a magyar olvasó számára leginkább a Westeros világan játszódó tűz és jég dala ciklusáról lehet ismerős. Ezek általában elég vaskos kötetek, melyekben rengeteg szereplő harcol, ármánykodik egymás ellen, és közben az író a rosszak mellett szemrebbenés nélkül csinálja ki akár a legszimpatikusabb jó karaktereket is.

R. R. Martin nemrégiben jelentkezett egy új kötettel, ami az általam eddig megismertektől eltérően vékonyka, ám mégis méltó az író eddigi munkásságához. Az első verzió még 1980-ban jelent meg a Dragons of Light című antológiában, de R. R. Martin néhány éve átdolgozta, majd Luis Royo csodálatos illusztrációival 2014-ben újra kiadták a könyvet. 2016-ban az Alexandra Kiadó gondozásában magyarul is megjelenhetett a kötet. A jégsárkány, avagy angolul The Ice Dragon – bizonyos vélemények szerint (*) – szintén Westeroson játszódik, mint a már említett regények, de azoktól eltérően inkább a nagyobbacska gyerekeknek szóló mesék körébe sorolható.

Létezik egy legendás lény, a jégsárkány, amelyről csak félve mernek suttogni az emberek. Szárnycsapása nyomán nem marad más, csak fagy és pusztulás. De van egy kislány, Adara, aki nem fél a jégsárkánytól, hiszen ő maga is a tél gyermeke. Ez az ő története.

A legendás és félelmetes jégsárkányt még soha senki nem tudta megszelídíteni. Amerre repült, elfagyott a föld, és mindenütt a pusztító hideg járt a nyomában. De Adara nem félt tőle. Mert ő a tél gyermeke volt, a legszörnyűbb hidegben született, amelyet még az Öregek sem láttak azelőtt.

Adara nem emlékezett rá, mikor találkozott először a jégsárkánnyal. Valahogy mindig is jelen volt az életében. Némán leste a távolból, ahogy a kislány még sokáig eljátszott a fagyos hóban, miu-



tán a többiek már rég bemenekültek a hideg elől. A gyermek négyéves volt, amikor először megérintette a sárkányt, ötévesen pedig már fel is ült széles, deres hátára. Majd hétéves korában egy csendes nyári napon tűzsárkányok érkeztek északról, és lerohanták a békés kis farmot, Adara otthonát. De a tél gyermeke és a jégsárkány, ki szívből szerette őt, együttes erővel szállt szembe velük, hogy megóvják világát a teljes pusztulástól.

A könyvet nagyjából egy óra alatt olvastam végig, és annak ellenére, hogy különbözik GRRM eddigi írásaitól, és valószínűleg inkább a fiatalabb közönségnek szánta, mégis nagyon tetszett. A jégsárkány egyszerre kedves és szomorú írás. Ajánlom mindenkinek olvasásra, aki kedveli a minőségi fantasy irodalmat.

Köszönjük az Alexandra Kiadónak, hogy rendelkezésünkre bocsátotta a könyv egy példányát.

(*) Maga GRRM válaszolta a blogján egy ezt firtató kérdésre, hogy a jég és tűz világa az Ice Dragon megírásakor még nem is létezett, így a történet nem is játszódhat ott.

